வேதாந்த தீபிகை 1923-24

ஸம்புடம் 14 சஞ்சிகை 1

3L
R65m21, N11
24.14.9.
186740.

2 - JUL 1924

Regd. No. M. 916.

THE VEDANTA DIPIKA

வேதாந்த தீபிகை.

ரக்தாக்ஷி௵,

1923—1924.

ஸம்புடம் 14.

ஆனி௴.

JUNE.

ஸஞ்சிகை 9.

பத்ராதிபர்.

நடாதூர்
ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்,
பீ.ஏ., பீ.எல்.

கார்யதர்சி.

ஆர். ஸ்ரீநிவாஸராகவ
அய்யங்கார், எம்.ஏ.

விஷய ஸூசிகை.

1. ஸ்ரீ. உ. வே. வி. வி. ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார் ஸ்வாமியின் உன்னதபதவி, கார்யதர்சி.
2. ஓர் மஹோபகாரம் 241
3. பத்ராதிபரின் குறிப்புகள். 250
4. ஜாதியும், ஒழுக்கமும். 250
5. கடிதங்கள்.—தி. ஸுந்தர தாஸ:. 250
6. மாதாபிதாக்களிடத்தில் இருக்கவேண்டிய முறை.
டி. ரகுநாதாசார்யர் ஸ்ரீரங்கம். 252
7. ச்ராத்தம்.—ஸ்ரீ. உப. வே. காடக்தேத்தி. கோபாலாசார்யர். 255
8. ஸர்வேச்வர காருண்யம்.
வங்கீபுரம். ஸ்ரீ. உப. வே. ஸ்ரீராமதேசிகாசார்யர். 261
9. மதப்ரஷ்ட ப்ராயச்சித்தமும், தர்ம சாஸ்த்ரங்களும்.
இஞ்சிமேடு. ஸ்ரீ. உப. வே. ரங்கநாதாசார்யர் 9
10. நம்மாழ்வாரின் வைபவமும் திருவாய்மொழியின் பெருமையும்.
ஸ்ரீ. உ. வே. பண்டிதபூஷணம், சே. நரஸிம்மாசார்யர். 1

K. R. Press, Madras.

வருஷச்சந்தா ரூ. 3—0—0.] [ஸஞ்சிகை 1-க்கு அணா 4.

உலக பிரசித்திப் பெற்றது.

"டிக் - டாக்" | கடியாரம் விலை, | **ரூ. 3.**

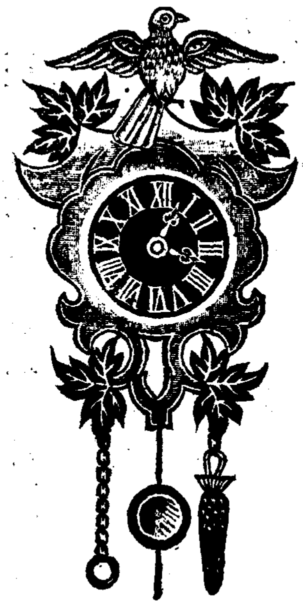

ஜெர்மனி தேசத்தில் செய்யப்பட்டது. மிக்க அழகாயுள்ளது. சுவற்றில் மாட்டக்கூடியது. காலத்திற்குச் சரியான மணியைக் காட்டக்கூடியது. விலை குறைவு. பலமதிகம். இன்றைக்கே எழுதுங்கள்.

"டிக் - டாக்"

கடியாரம் 1 - க்கு விலை ரூ. 3.

(ரிஜிஸ்டர்ட்)

விலாசம்:— பீடர் வாச் கம்பெனி,

தபால் பெட்டி நெ. 27.

மதராஸ்.

விளம்பரம்.

தீபிகைக்கு 'வ்யாஸங்கள்' சந்தா, விலாஸ மாறுதல்கள், இன்னும் தீபிகை விஷயமாய்த் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய விவரத்துக்கு ஆகும் கடிதங்கள் எல்லாம் ஸபையின் கார்யதரிசிக்கு, 2/11 ஆதியப்ப முதலி தெருத், புரசைவாக்கம், வேப்பேரி போஸ்டு என்ற விலாஸத்துக்கு அனுப்பவேணும்.

வ்யாஸம் எழுதுகிறவர்கள் விஷயத்தை எளிதான தமிழ் நடையில் எழுதிப் பிரமாணங்களைக் கீழ்க்குறிப்புக்களாக எழுதியனுப்பவேணும். ஸம்ஸ்க்ருத ஶ்லோகங்களுக்கும் வாக்கியங்களுக்கும் கூடவே தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு எழுதிவிடவேணும். வ்யாஸங்கள் நேரில் அச்சாபீசுக்கு அனுப்பப்படுவதால் எழுத்துக்களை ஸ்பஷ்டமாகவும் விளமாகவும் கடுதாசியின் ஒரு பக்கத்திலேயே எழுதி அனுப்பும்படி பிரார்த்திக்கப்படுகிறது.

மெம்பர்களால் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் விலாஸத்துக்கு ஸஞ்சிகைகள் அப்போதைக்கப்போது வெகு ஜாக்ரதையுடன் அனுப்பப்பட்டு வருகின்றன. ஸஞ்சிகைகள் வேண்டிய அளவு தான் அச்சிடப்படுவதால் தபால் மூலமாகவோ, ஸரியான முகவிலாஸம் இல்லாததினாலோ சேராத ஸஞ்சிகைகளுக்கு நாங்கள் உத்தரவாதமாகமாட்டோமென்று விநயத்துடன் தெரிவிக்கிறோம்.

பழைய ஸஞ்சிகைகள் அடங்கிய புஸ்தகங்கள் ஸ்வல்பமாக இருப்பதாலும் தேவை ஜாஸ்தியாக இருப்பதாலும், வேண்டியவர்கள் தாமதமின்றி எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளவும்.

கார்யதர்சி.

ஸ்ரீ. உ. வே. ஸ்ரீமான் வி. வி. ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார் ஸ்வாமியின் உன்னத பதவி.

நமது ஸபையின் ஸபாத்யக்ஷ ப்ரதிநிதியான ஸ்ரீ. உ. வே. வ. வே. ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார் ஸ்வாமி, ஹைகோர்ட்டு ஜட்ஜியாக நமது சக்ரவர்த்தியால் நியமிக்கப்பட்ட விஷயம் பத்ரிகைகள் மூலமாய்த் தெரிந்திருக்கலாம். இந்த ஸ்வாமிக்கு கவர்மெண்டால் செய்யப்பட்டிருக்கும் மரியாதையாலும், கௌரவத்தாலும் இந்த ஸ்வாமியை மாத்ரமல்ல, இந்த ஸ்வாமியால் அக்ராஸனம் வஹிக்கப்படும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையும், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமூஹமும் கூட கௌரவிக்கப்பட்டவைகளாக ஆயின. இவ்விஷயம் திருவஹீந்திரபுரத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாரும் ஸ்ரீதேசிகன் திருமாளிகையில் கூடி இவருக்கு இந்த உந்நதபதவி கிடைத்ததினால் தங்களுக்கு உண்டான விசேஷ ஆநந்தத்தை அந்த ஸ்வாமிக்கும் பத்ரிகைகளுக்கும் தெரிவித்திருப்பதினாலும் ஸ்பஷ்டமாய் ஏற்படுகிறது.

ஸ்ரீவைஷ்ணவனாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவனும் தனக்குச் செய்யப்பட்ட கௌரவமாக நினைத்து ஸந்தோஷப்படவேண்டிய விஷயம். இந்த ஜட்ஜி பதவிக்கு நிக்ரஹாநுக்ரஹ சக்தியிருப்பதால், இந்த சக்தி ஸாக்ஷாத் பகவானுக்கே உரித்தானதாகையால், இந்த பதவியை அடைகிறவர்கள் ஸாக்ஷாத் பகவதம்சம் உள்ளவர்கள் என்பதற்கு ஸந்தேஹமில்லை. நமது ஸம்ப்ரதாயத்தில் ச்ரத்தையும் பரோபகாரசிந்தையும் உள்ளவர்கள் இதுவரையில் இந்தப்பதவியை அடைந்தவர்களில் ஒருவருமில்லை என்று சொல்வது உசிதமேயாகும். இந்த ஸ்வாமியோ மஹாமனஸ்வீ, வைதிக ச்ரத்தை உள்ளவர், வைதிகர்களிடமும் வித்வான்களிடமும் விச்வாஸமுள்ளவர். இந்த உன்னத பதவியை அடைந்ததற்குக் காரணம் இவருக்கு ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேசிகனிடமிருக்கும் அஸாதாரண பக்தியே. எல்லா விஷயங்களிலும் அபிஜ்ஞர் இந்தப் பதவியை அடைந்திருப்பது, ஸ்வர்ண புஷ்பம் வாஸனையுடன் கூடினது போல் ஆனது. இந்த ஸ்வாமி ஹைகோர்ட்டு திறந்தவுடன் தன் ஸ்தானத்தை வஹிப்பார். இவர் அரோகத்ருடகாத்ரராக எழுந்தருளி சிரகாலம் இந்தப் பதவியை அலங்கரித்து எல்லோருக்கும் ஆஹ்லாதத்தைக் கொடுக்க வேணுமாய் ஸ்ரீயஃபதியை ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

ர. ஸ்ரீநிவாஸராகவன்,

கார்யதர்சி.

186740.

ஓர் மஹோபகாரம்.

ஸ்ரீய: பதியான ஸர்வேச்வரன் லீலாவிபூதியிலுள்ள ஸகல சேதனர்களும் பகவத் குணனுபவம் செய்து ஆநந்தத்தை அடையட்டும் என்று ஸங்கல்பித்து, விஷ்வக்ஸேனரை நம்மாழ்வாராக அவதரிப்பித்து, அவர் முகமாய் ஸகல வேதார்த்தங்களையும் விசதமாய் மதுரமான பாசுரங்களாக ப்ரவர்த்திப்பித்தார். இப்பாசுரங்கள் ஆழ்வாரின் உள்ளடங்காத பகவதனுபவாநந்தத்தால் உண்டானதால் கேட்பவர்களுக்கு பக்தியைக் கொடுக்கக் கூடியதாக இருந்தும், தமிழ்ப் பாஷையிலுள்ள த்வேஷத்தால் இவைகள் ஸ்த்ரீ சூத்ரர்களுக்கு ஏற்பட்டன என்று எண்ணி ஸம்ஸ்க்ருதம் தெரிந்தவர்கள் இவைகளை அத்யயனம் செய்யாமலே இழந்து வருகிறார்கள். பகவத் ஸந்நிதிகளிலும் க்ருஹங்களிலும் சிலசில ஸமயங்களில் அநுஸந்திக்கப் பட்டு வருகிறபடியால் ஸ்வரூபமாவது லோபத்தை அடையாமலிருந்து வருகிறது.

இந்த க்ரந்தத்தின் மஹிமையை அறிந்த ஜாம்ஷெட்பூரில், (Tata Iron and steel works)ல் ஒரு உன்னத பதவியிலிருக்கும் ஸ்ரீமான் சி. ஸுந்தரமய்யர் என்னும் மஹான், ஜனங்கள் இதன் பெருமையை அறியாமல் வாழ் நாட்களைக் கழிக்கிறார்களே என்று துக்கங்கொண்டு, இதில் எப்படியாவது அவர்களுக்கு ருசியை உண்டாக்கவேண்டும் என்று எண்ணி, அந்த க்ரந்தத்தின் பெருமையை ஸுலபமான தமிழில் எழுதி ப்ரசுரம் செய்தால், அதை வாசித்தாலாவது ஜனங்களுக்கு அந்த க்ரந்தத்தில் ஆஸ்தை உண்டாகி அந்த க்ரந்தத்தை அத்யயனம் செய்ய ஆரம்பிப்பார்களென்று எதிர் பார்த்து, அதன் பெருமையை எழுதிக்கொடுக்கும் ஸ்வாமிக்கு தகுந்த ஸம்மானம் செய்வதாய் வாக்குதத்தம் செய்தார். இந்த அய்யர் அவர்களுடைய மநோரதத்தை தலைக்கட்டிவைக்க ஸ்ரீ உ. வே வித்வான் பண்டித பூஷணம் பகவத்விஷயம் சேட்டலூர் நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமியை ப்ரார்த்தித்து, அவரும் அங்கீகரித்து, ஒரு வ்யாஸத்தை அநுக்ரஹிக்க, அதை அய்யரவர்களும் பார்த்து ஸந்தோஷித்து ஸ்வாமியையும் ஸம்மானித்து, இந்த வ்யாஸத்தை எல்லோருக்கும் உபயோகமாகும்படி வேதாந்த தீபிகையில் ப்ரசுரம் செய்யும்படி கேட்டுக்கொண்டபடியால் இந்த மாதம் ஸஞ்சிகை முதல் ஒரு ஒரு பாகமாய் ப்ரசுரிக்கப்பட்டு வருகிறது. இதைத் தனி ப்ரதிகளாகவும் அச்சிட ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வ்யாஸத்துக்குக் காரணமான ஸ்ரீமான் அய்யரவர்களுக்கு ஸபையின் க்ருதஜ்ஞதையை தெரிவிக்கிறேன்.

இந்த மஹானைப்போல் இனி யாராவது முன் வந்து இன்னும் மற்ற ப்ரபந்தங்களின் பெருமையை வெளிப்படுத்தும்படி செய்வாரேயாகில் இது ஸகல ஜனங்களுக்கும் உபகாரமாகும்.

ர. ஸ்ரீநிவாஸராகவன்,
காரியதர்சி.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:— கடாதூர் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், பி. ஏ., பி. எல்.

கார்யதர்சி:— ஆர். ஸ்ரீநிவாஸ ராகவாசார்யர், எம். ஏ.

ஸம்புடம் 14.] ரக்தாக்ஷி ஹு, ஆனி மீ. [ஸஞ்சிகை 9.

" [illegible]

[illegible]

ஸ்ரீபாகவதம். 1-9-23.

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

ஜீவதசைக்குப் பிறகு நமது ஸ்திதி.

யாவஜ்ஜீவேத் ஸுகம் ஜீவேத் ருணம் க்ருத்வா க்ருதம் பிபேத் ।
பஸ்மீபூதஸ்ய தேஹஸ்ய புநராகமநம் குத: ॥'

(உயிருடன் இருக்கும் காலத்தில் ஸுகமாய் ஜீவிக்கவேண்டும். கடன் பட்டாவது நெய்யாகவே சாப்பிடவேண்டும். சரீரம் சாம்பலானல் அது திரும்பி வருமா?) என்பான் சார்வாகன். சரீரத்தை விட வேருன ஆத்மா என்பதோர் வஸ்துவை அவன் ஒப்புவதில்லை. ஆகையால் அவனுக்குச் சரீர நாசமே ஆத்ம நாசம். சரீரம் விழுந்த பின்னர் ஒன்றும் கிடையாது. இத்தகைய நாஸ்திக மதம் எக்காலத்திலும் எத்தேசத்திலும் உள்ளது. என்றாலும் அதிலும் ஒரு விசேஷமுண்டு. எவனுக்கும் மரணமென்றால் ஒருவிதமான அச்சம் உண்டாகிறது. நாஸ்திக சிரோமணிகளாய் தத்வவாதிகளாய், 'மரணமென்பதும் ஓர் ஸ்வபாவ நியதமான இன்றியமையாத விஷயம்; அதைப் பற்றியென்ன' என்று த்ருடமான நினைவுடன் கூடியவர்களான சிலர் அந்த

ந்த தேச சரித்திரங்களில் காணப்படுவோர்களே யாயினும், பொதுவாய் மனிதர்கள் இந்த தேஹத்தோடு வாழ்வு ஒழிந்து போகக்கூடாதென்று எதிர்பார்ப்பவர்களாகவே யிருப்பவர்கள். ஜீவாத்மாவென்று தனித்த வஸ்து வொன்றை அறியாத காட்டுமிராண்டி ஜனங்களும் கூட மரணத்தோடு மனிதன் ஒழிந்து போவதாய் நினைப்பதில்லை. ஆனால் இதுவரையில் உண்டு உடுத்து வாழ்ந்தது போலவே இனியும் நீடூழிகாலம் நடத்தவேண்டுமென்னும் ஆசையினால், மரணத்தின் பிற்பாடு ஏதோ ஒருவிதமான வாழ்வு உண்டென்று நம்பிக்கை கொள்கின்றார்கள். எனினும் அவர்களுக்கு நித்யமான ஆத்ம தத்வத்தின் ஜ்ஞானம் உண்டாவதில்லை. கழிந்த சரீரத்தைப்போலவே வேறொரு சரீரத்துடன் ஐஹிக போகங்களையே பெண்டு பிள்ளை சுற்றத்தார் முதலியவர்களுடன், வேறு மாதிரியாக அநுபவிக்கப் போவதாகவே, அத்யவஸாயம் (தீர்ந்த நினைவு) மிகுந்து அதன் மூலமாய் இச்சரீர வியோகத்துக்குப் பிறகும் வாழ்வுண்டு என்னும் விச்வாஸம் அவர்களுக்கு வ்ருத்தியாகிறது.

இத்தகைய எதிர்கால ஸ்திதியைப் பற்ற யுக்தி விசாரம் பெருகப் பெருக, இவ்வுலகத்தி லநுபவிக்கப்படும் ஸுகதுக்கங்களைக் காட்டிலும் வேறு ஒன்றும் கிடையாது என்னும் நினைவு மாறி, வரப்புகும் வாழ்வில் அவரவர்களுடைய இவ்வாழ்நாளின் நடவடிக்கைகளுக்குத் தக்கபடி இவ்வுலகத்தில் கிடைக்கமுடியாத நிரதிசய போகங்களையோ, கொடுந்துன்பங்களையோ அநுபவிக்கவேண்டுமென்னும் தீர்மானமுண்டாகிறது.

இந்த விதமாகத் தான் மனிதர்களுக்குள் 'மறு ஜன்மம்' என்பதில் நம்பிக்கையுண்டாகிறதென்று ஐரோப்பியக் கல்வியிற் பயின்ற கேவல யுக்திவாதிகளின் கொள்கை. இந்த வாதத்தை அஸ்திவாரமாக வைத்துக்கொண்டு அவ்வோ மதங்களில் பேசப்படும் 'ஜந்மாந்தரம்', 'பரலோகம்' என்பது போன்ற விஷயங்களைப் பரிசீலிக்கிறார்கள்.

இவ்வாதிகள், 'லோகாந்தரம்' அல்லது 'ஜந்மாந்தரம்' என்பதை முதலில் ஈஜிப்திய (Egyptian) மதம் தான் விசாரித்தது என்று நினைக்கிறார்கள். நற்கருமங்களைச் செய்தவனுக்கு வெகுமதியும், தீச்செயல்களைப் புரிந்தவனுக்குச் சிக்ஷையும் பரலோகத்தில் நடக்குமென்று முதலாகச் சொல்லிய மதமும் இதுவேயாம்! அம்மதம் கூறுமாறு:—, 'இறந்தவன் அடக்கம் செய்யப்பட்ட சமாதியிலிருந்து அவனுடைய ஆத்மா கிளம்பி, ஸர்வ வஸ்துக்களுக்கும் உத்பத்திகாரகனாய் ஸ்வயம் ஸித்தனான ஸூர்யனுடன் சேர்ந்து, ஓர் அதிசயமான ஸ்திதியையும் வாழ்வையும் அடைகின்றது. இவ்வாத்மாவும் ஸூர்யனைப் போலவே நித்யமானது; ஸூர்யனுடைய யாத்திரைகளில் தானும் சேர்ந்துவிடுகிறது. எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் இத்தகைய உத்தம கதி கிடைக்குமென்னும் நியம மில்லை. ஏனென்றால், இறந்தவர்களுடைய வாழ்நாள் நடவடிக்கைகளைப் பற்றி 'ஓஸிரிஸ்' என்னும் தேவதை 42-பஞ்சாயத்தார்களின்

உதவியுடன் விசாரணை செய்து புண்யாத்மாக்களுக்கு மட்டும் இந்த உத்தம கதியைக் கொடுத்துக் குற்றவாளிகளுக்கு ஸ்வரூபநாசத்தையே தண்டனையாக விதித்துவிடும்! புண்யாத்மாக்களுடைய அற்பப் பாபங்களை 'ஓஸிரிஸ்' என்பவர் போக்கி அவர்களைத் தமது ஸகாக்களாக்கிக்கொண்டு அவர்களுக்குப் பூர்ணமான ஸுகத்தையும் அபரிமிதருசியுடன் கூடிய ஆநந்தத்தையு மளிப்பார்'— என்று.

பாரஸீகமதத்தில் காணப்படுவது என்னவென்றால்:— 'ஒரு மனிதன் இறந்தவுடன் அவன் சரீரத்தைப் பூதங்கள் பற்றிவிடுகின்றன. ஆனால் அவனுக்கு மூன்றாவது ராத்திரியில் மறுபடியும் ஜ்ஞாபகம் வந்துவிடுகின்றது. அதன் பிறகு 'சினிவாட்' என்னும் மஹாபயங்கரமான ஒரு பாலத்தின் வழியாய் அழைத்துப்போகப்படுகிறான். பாபிகள் அப்பாலத்தைத் தாண்டிச் செல்ல முடியாது. புண்யம் செய்தவர்களை யஜடர் என்னும் தேவதைகள் ஜாக்கிரதையாய் அந்தப் பாலத்துக்கப்பா லழைத்துக்கொண்டு போகிறார்கள். அங்கிருக்கும் தேசவிசேஷம் ஆநந்தமயமானது. அங்கு தங்கச்சிம்மாஸனத்தில் ஆர்மஸ்ட் என்னும் பரதேவதை தன் பரிவாரங்களுடன் வீற்றிருக்கும். அத்தேவதையுடன் புண்யாத்மாக்கள் ஸகாக்களாய் திவ்ய அப்ஸரஸ்ஸுக்களுடன் ஸர்வவித ஆநந்தங்களையுமநுபவிக்கிறார்கள். பாபிகள் கீழ்ச்சொல்லிய பாலத்திலிருந்து நழுவி 'துழாக்' என்னும் ஆழ்ந்த நீர்ப்பாழியில் விழுகிறார்கள். அங்கிருந்து அவர்களை தீவர்ஸ் என்பவர்கள் இழுத்துக்கொண்டுபோய்ப் பலவிதமாகத் துன்பப்படுத்துகிறார்கள். இத்தண்டனைகளின் காலவரையை ஆர்மஸ்ட் என்னும் பரதேவதை நிஷ்கர்ஷிக்கும். இத்தண்டனைகளை, அநுபவிப்பவர்களுக்கு அவர்களுடைய சிநேகிதர் முதலானோர் புருஷகாரமாகவிருந்து பகவானை ப்ரார்த்திப்பதினால் விமோசனமுண்டாகும். இவ்வுலகத்தின் முடிவில் ஒரு மஹாபுருஷன் அவதரித்துப் பூமியின் கொடுமைகளைப்போக்கிப் புண்யமும் ஆநந்தமும் செழித்து ஓங்கும்படி செய்து, ஆர்மஸ்ட்டின் தெய்வ ஆஜ்ஞை நடக்கும்படி செய்வான். பிறகு எல்லா ஜீவர்களுக்கும் புனருத்தாரணம் (Resurrection) உண்டாய், நீடூழி காலம் பிரிந்திருந்த சிநேகிதர்களுக்கும் பந்துக்களுக்கும் மறுபடி ஸமாகமம் கிடைத்துத் தந்நிமித்தமான அளவற்ற ஸுகத்தை யநுபவிப்பார்கள். அதன்மேல் பாபிகள் இன்னார், ஸுக்ருதம் செய்தவர்கள் இன்னார், என்னும் பிரிவுண்டாகும். துஷ்க்ருத்யம் செய்தவர்கள் படும் ஹிம்சைகளைச் சொல்லி முடியாது. அஹிர்மான் என்னும் தேவதை கீழ்ச்சொல்லிய சினிவாட் பாலத்தில் மிகுந்த பரபரப்புடன் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கும். மலைகள் உருகி, த்ரவமாய் உருகின உலோகங்களைப்போல் ஆறாக ஓடும். நல்லவர் பொல்லாதவர் உள்பட மனிதகோடிகள் எல்லாம் இந்த அக்னிப்ரவாஹத்தின் வழியாய்ச்சென்று முடிவில் புனிதராவார்கள். அஹிர்மானுக்கும் இம்மாறுபாடுண்டு. துழாக் என்னும் நீர்ப்பாழியும் பரிசுத்தமாய்விடும். அதற்குமேல்

ப்ரபஞ்சத்தில் தீமையென்பதே கிடையாது. ஜீவகோடிகளெல்லாம் மீட்சியில்லாத பேரானந்தத்தை யநுபவிப்பார்கள்—, என்று.

இயேசுகிருஸ்துவின் மதம் கிளம்புமுன் யூத(Jews) நாட்டில் 'மோஸெஸ்' என்பவரின் உபதேசங்கள் தான் மதமாகவிருந்தன. இச்சரீரத்தின் பிறகு உண்டாகும் வாழ்வுக்கும். அதன் முன் இருந்ததுக்கும் ஒருவித வித்தியாஸமும் இருப்பதாகஅவர் நினைக்கக்காணோம். புண்யபாபங்களுக்கு இந்த லோகத்திலேயே பலாபலங்கள் கிடைத்துவிடுவதாக எண்ணினர் போலும். அவர் காலத்துக்குப் பிறகு யூதர்கள் பாரஸீகமதத்தின் கொள்கைகளைப் பின்பற்றியிருக்கலா மென்று ஊஹிக்க இடமிருக்கிறது. இறந்துபோனவன் மறுதசையை யடையும்போது இச்சரீரத்தோடேயே கிளம்புகிறான் என்னும் நினைவு அக்காலத்தில் பல மதஸ்தர்களுக்கும் இருந்தது. தேஹம் கழிந்த பிறகு உண்டாகும் வாழ்வில் முன்செய்த கர்மங்களுக்குத் தக்கபடி வெகுமானமோ சிக்ஷயோ நடக்குமென்றும், ஆனதுபற்றி ஒவ்வொருவனும் தன்னுடைய நடவடிக்கைகளுக்குக் கடவுள் முன்னிலையில் உத்தரவாதியாகிறான் என்றும், ஸ்தூலமான அபிப்பிராயங்கள் மட்டும் கிறிஸ்துமதம் அடங்க எல்லாவற்றிலும் காணப்படுகிறது. யூதர்கள் (Jews) ராஜரீகமுறை நாகரீகம் மதக் கோட்பாடு முதலியவற்றில் உயர்ந்த பதவியை யடைந்திருந்தவர்கள். பின்னர் காலவசத்தால் அவர்களுடைய செல்வாக்குக் குறைந்து போனபொழுது மற்றதேசத்தவர்களைப் போலவே இவர்களும் ஸ்வதேச ஸ்வமதாபிமானிகளா யிருந்தபடியால், பகவானுக்கு அந்தரங்க பரிஜநங்களாகிய தங்களுக்கு மீண்டும் நற்காலம் பிறக்குமென்றும்; அப்போது ஈச்வரன் கட்டளையை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஒரு மஹாபுருஷன் (Messiah) அவதரித்துத் தங்களுக்கு நல்வார்த்தை கொடுத்து உலகத்தைப் பாபிகளிடத்திலிருந்தும் மீட்டுத் தமது உன்னதமான பதவியைத் திரும்பக் கொடுக்கப்போகிறார், என்னும் ஆழ்ந்த நம்பிக்கையுடன் எதிர்பார்க்கத் துவக்கினார்கள். இந்த நம்பிக்கை நாளடைவில் அவர்களுக்குள் வளர்ந்துவந்ததில், வரப்புகும் மஹாபுருஷன் காலாந்தத்தில் தங்களளவில் மட்டுமின்றியே, உலகத்தையே பரிசுத்தமாக்கிச் சகல ஜீவாத்மாக்களையும் மறுபடியும் கிளப்பி (universal resurrection) உலகத்தில் பகவானுடைய தர்மராஜ்யம் தடையின்றி நடக்கும்படி செய்வார் என்று கிறிஸ்துவின் காலத்திய பிற்பாடரான யூதர்கள் எண்ணினர்போலும்.

அத்தகைய மஹாபுருஷன் பகவானுடைய அம்சபூதரான தாமே, பென்றார் இயேசுகிறிஸ்து! ஜீவர்களின் புநருத்தாரணமாவது, அப்பொழுதே மெய்ஞானத்தைப் பெற்றுக் கடவுளின் கருணைக்குப் பாத்திரமாவதேயென்றார். இதுதானோ 'இறந்தவர்களை யெழுப்புவது' என்றது? என்று சந்தேஹிக்க இடம் கொடுத்தார். ஆனால் பரலோக வாழ்வென்பதைப் பற்றிப் பேசினார் என்பதும் நிச்சயம். அவருபதேசங்களில் இப்படிக் காணப்படுகிறது, அதா

வது—உலகத்தின் முடிவும் தீங்கிலிருந்து மீட்சியும் வெகு விரைவாக நேரிடப்போகின்றது. அப்போது இயேசுவே மறுபடியும் ஆகாய மண்டலத்தில் திவ்ய வஸ்த்ரங்களை தரித்தவராய் திவ்ய ஸிம்மாஸநத்தில் வீற்றிருந்து தேவர்களாலும் தமது அந்தரங்க பரிஜநங்களாலும் சூழப்பட்டவராய்க் காணப்படுவார். மரித்துக் கல்லறைகளில் அடங்கிக் கிடக்கும் ஜீவர்களெல்லாரும் கிளம்பி அவர்முன் விசாரணைக்கு வருவார்கள். அவர் செய்யும் தீர்மானங்களைத் தேவர்கள் நிறைவேற்றுவார்கள். ஸுக்ருதம் செய்தவர்களை ஸ்ருஷ்டியின் ஆரம்பத்திலேயே உண்டாக்கப்பட்டுள்ள நிரதிசய போகங்கள் நிறைந்த உத்தமஸ்தாநத்துக் கனுப்புவார். அங்கு தேஜோமயமான உப்பரிகையில் பகவானோடும், இயேசுவோடும், பூர்வர்களான பித்ரு பிதாமஹாதிகளுடனும் மஹான்களுடனும் இப்புண்யாத்மாக்கள் விருந்துகளையருந்தி ஒப்பற்ற ஆநந்தாநுபவம் பெறுவார்கள். புண்யாத்மாக்களினுடைய ஸங்க்யை மிகக் குறைவே. பாபிகளே அதிகம். இவர்களுக் கேற்பட்ட விடம் என்றும் ஓயாமல் கொழுந்துவிட்டெறியும் நெருப்பு நிரம்பியது; சாச்வதமான அழுகையும் துன்பமும நிறைந்த நரகாநுபவம் தான் அவர்கள் கூறு—என்று.

ப்ரிவி கௌன்ஸில் ஜட்ஜுகளில் ஒருவராகிய கனம் ஸையத் அமீர் ஆலி அவர்கள் எழுதிய 'மஹம்மதிய மதத்தின் தத்வம்' என்னும் புத்தகத்தில், மஹம்மதிய மதத்தில் மரணானந்த ராநுபவத்தைப் பற்றிப் பேசுமிடத்தில், அவர் பூர்வீக மதங்களைப் பராமர்சித்திருப்பதிலிருந்து கீழ்க்கூறியவைகளை ஸங்க்ரஹித்தோம். இந்த விஷயம் ஹிந்து மதத்தில் இருக்கும் ப்ரகாரத்தை அவர் விசாரிக்கவில்லை. இதை அவர் ஸரியாகத் தெரிந்துகொண்டிருப்பரென்று இப்புத்தகத்திலிருந்து அறிய இடமில்லை. நமது மதத்தில் இவருக்கு இருக்கும் தப்பு அபிப்பிராயங்கள் மட்டும் வெகு இடங்களில் புலப்படுகின்றன. இங்கு, நமது மதத்தில் அனுதி ஜன்ம ஸம்ஸார பந்த மோக்ஷங்கள் பேசப்படுகிறதென்று ஒருவரியுடன் அதை விட்டுவிட்டார்.

மஹம்மதிய மதத்தில் இவ்விஷயம் சொல்லப்படும் ப்ரகாரத்தை இவர் கூறுவதாவது:—"மஹம்மது ஆனவர் ஞானிகளான சிலர்க்கு மட்டுமன்றியே உலக இன்பங்களிலேயே உழலும் மூடஜநஸமூஹங்களுக்கும் மதம் உபதேசிக்க முன் வந்தவர். இந்த ஸாமான்ய ஜநங்களுக்குப் பரமபுருஷார்த்தமென்றால் பரிசுத்தமான ஜலம், பால், தேன் முதலியவை பெருகும் நதிகளும், ரஸமயமான பழங்களும், செழித்த தான்யங்களும், வளம்பொருந்திய கழனிகளுமேயாம். இந்திரிய ஸம்பந்தமொழிந்த ஸுகாதிகளை யவர்களறியார். இத்தகைய ஆநந்தங்கள் மோக்ஷஸாம்ராஜ்யத்தில் உண்டென்று மஹம்மதிய மதக்ரந்தங்களில் காணப்படுகின்றன வாகிலும், ஸர்வ சக்தியான ஈச்வரனுடைய முன்னிலையில் இச்சரீரத்தின் ப்ரதிபந்தகம் நீங்கின நிலைமையில் ஜீவன் கடவுளை நேராகக்கண்டு ஆநந்திப்பதே பரமபுருஷார்த்தமென்னும் விஷயம்

அவற்றில் முக்கியமாகச் சொல்லப்பட்டது. இது மஹம்மதின் அநேக வசனங்களால் தெரியவருகிறது. 'கடவுளுக்கு மிகவும் அந்தரங்கமாகவிருப்பவர்கள் கடவுளின் தேஜஸ்ஸை இரவும் பகலும் பார்த்து அநுபவிப்பார்கள். உடம்பின் வியர்வைத் திவலையைவிட ஸமுத்திரம் எவ்வளவு பெரியதோ, அப்படியே இந்த ஈச்வராநுபவம் சரீரஸம்பந்தமான ஸுகங்களைக் காட்டிலும் மேற்பட்டது' என்றும், 'நல்லார்களான தம்முடைய ஜீவர்களுக்காக பகவான், ஒருவருடைய கண்ணுக்கும், காதுக்கும், மனதுக்கும் கோசரமல்லாத ஒரு வஸ்து விசேஷத்தை உண்டாக்கியிருக்கிறார். இப்படி ஜீவர்களுக்கென்று ரஹஸ்யமாகக் கடவுள் உண்டாக்கி வைத்திருக்கும் ஆநந்தத்தையாவது பரிசையாவது ஒருவரும் அறியார்' என்றும், 'கடவுள் தமது இருப்பிடத்துக்கு அழைக்கிறார்........................நன்மை செய்தவர்களுக்கு உத்தமமான வெகுமதியும் அளவற்ற லாபமும் இருக்கின்றது' என்றும், பலபடிகளில் மஹம்மது உபதேசித்திருக்கிறார்." என்று. இதனால் ஸர்வேச்வரனோடுகூட இருந்து முடிவில்லாத சாந்தியையும் நன்மையையும் (Eternal peace and goodwill in the presence of their Creator) வருங்காலத்திய பரம புருஷார்த்தமென்று மஹம்மது உபதேசித்ததாயும், மற்ற ஸுகங்களைப் பற்றிப் பேசினது ஸாமான்ய ஜநங்களுடைய புத்தியை யநுஸரித்துச்சொன்னதென்றும் நமது ஆசிரியர் வற்புறுத்தி அதற்குக் கொரானிலிருந்து அநேக வசனங்களை உதாஹரிக்கிறார். இதனால் திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுகளின் ஸம்போகம் முதலிய விஷய ஸுகங்களையே உத்தமமான மோக்ஷாநுபவமென்று மஹம்மது உபதேசித்ததாக ஸாமான்யமாகச் சொல்லப்படுவது 'மிகவும் பொய்' என்கிறார். முடிவாக, நன்மை செய்தவர்களுக்கு அநேகம் மடங்கான உத்தம போகங்களும் பரமபதத்தில் நிரந்தர வாஸமும் கிடைக்கும். ஆனால் தீவினையாளர்க்கு அவரவர்கள் கர்மங்களுக்குத் தக்கபடி துக்காநுபவமும் அவர்கள் முகங்களை இருள் மூடிய வண்ணம் அவமானம் மூடுவதும் ஸம்பவிக்கும். கடவுள் உத்திரவிலிருந்து தப்பும்படி செய்ய எவரால் முடியும்' என்பதாம் கொரான்!

கீழ்க்கூறிய வண்ணமுள்ள மேற்குத்தேசங்களுடைய ப்ரதான மதங்களின் கோட்பாடுகள் ஸாதாரணமாய் ஆங்கிலக் கல்விமுறையில் யாவரும் அறியும்படியிருக்குமாதலின், அவற்றைப் பரிசீலித்தல் பயனுள்ளதாகுமெனத் துணிந்தோம். இக்கோட்பாடுகளில் ப்ரகாசமாகும் சில அம்சங்களைக் கவனிக்கவேண்டும். இவைகளிலெல்லாம் மனிதன் இறந்த பிறகு என்ன வாகிறான் என்பது மட்டும் ஆலோசிக்கப்படுகின்றதே யன்றி, இச்சரீரத்தில் பிறப்பதற்கு முன் அவன் உண்டா இல்லையா என்னும் ஆலோசனையைக்காணோம்; ஆனால் ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு இப்பிறப்புத்தான் ஆரம்பமென்று பொதுவாய் அவைகளின் அபிப்பிராயமென்று சொல்ல ஒரு தடை

யையும் காணோம்! மேலும் ஜீவன் என்பது இச்சரீரமே தானா, அல்லது இதைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட தத்வமா என்பதும் விளங்கவில்லை. இறந்தபின் சமாதியில் அடக்கம் செய்யப்பட்டவன் விசாரணை காலத்தில் அதிலிருந்து கிளம்புவதாகவல்லவோ இம்மதங்களில் பல கூறுகின்றன! தவிரவும், இந்த ஒரு ஜன்மத்தில் செய்யும் புண்ய பாபங்களினாலேயே சாச்வதமான மோக்ஷ நரகாநுபவங்கள் விதிக்கப்பட்டு விடுகின்றனவென்றும் கூறப்படுகின்றது. ஒரு தடவை நழுவினால் பிறகு விமோசனமே கிடையாது! ஸர்வேச்வரன் இவ்வளவு கடின ஹ்ருதயனும் பக்ஷபாதியாயுமிருப்பதற்குக் காரணம் விளங்கவில்லை. ஸ்ருஷ்டியும் ஒரே தடவைதான். மனிதனுக்கு ஜ்ஞாநம் சக்தி முதலியவைகளைக் கொடுக்கிறவன் கடவுளே. பின்னையேன் உலக ஸ்ருஷ்டியில் நன்மை தீமைகள், சுக துக்கங்கள், முதலியவைகளின் தாரதம்யங்கள் நாநாவிதங்களாக விருக்கவேண்டும்? கீழ்க்கூறிய மதங்களில் உலகத்தில் காலக்ரமத்தில் பாபம் வ்ருத்தியாவதும், அதனால் ஜநங்கள் நாசமடைவதும், பின்னர் ஒரு அவதாரபுருஷன் வந்து உலகத்தைப் புனருத்தாரணம் செய்யப்போவதும், பொதுவாய் உபதேசிக்கப்படுகின்றது. மரணத்தின் பிறகு வாழ்வு என்பது போன்ற இத்தகைய உபதேசங்களுக்கு அடி எது என்று பார்த்தால் மனிதனுக்கு இயற்கையாயுள்ள சபல சித்தமும், சாச்வதமான வாழ்வும் ஸுகமும் வேண்டுமென்னும் ஆவலும், அவை கிட்டாவிடின் என் செய்வதென்னும் பயமுமே, என்று அறியப்படுகின்றது. அபேக்ஷிக்கப்படும் புருஷார்த்தமோவென்றால், சிலர் நினைவில் அது இவ்வுலக வாழ்க்கையைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவில்லை. சிலரோவென்றால், இதன்றி மற்றோர் தேசவிசேஷத்தில் ஈச்வரன் தானே நடத்தும் அரசாக்ஷியின் கீழ் நிரந்தரமான சாந்தியும், நீதியும், இன்பமும் நிரம்பிய வாழ்வே பரம புருஷார்த்தமென்பார். யூதர் போன்ற சில ஜாதியார், அத்தகை வாழ்வானது கடவுளுக்கு அந்தரங்கப்ரியர்களான தங்களுக்கு மட்டுமே யன்றி மற்றவர்க் கில்லை யென்றும் எண்ணுகிறார்கள்! அவர்களுடைய பகவான் என்ன பக்ஷபாதியோ?

இவற்றின் மத்தியில் மற்றோர் விஷயம் கவனிக்கத்தக்கது. ஒவ்வொரு மதத்திலும் ஸாதாரணமாய் மனிதன் தன் வாழ்நாளிற் செய்யும் கர்மங்களுக்குத்தானே உத்திரவாதியாகிறான்; அவற்றின் பலாபலங்களைப் பின்னர் அநுபவித்தே தீரவேண்டும் என்னும் உபதேசம் எந்தப்ரகாரமாகவாவது வற்புறுத்தப்பட்டேயிருக்கின்றது. அதனால் தான் உலகத்தில் புண்ய பாப விவேகமும், அபராதங்களும் குற்றங்களும் யதேச்சையாய் நடவாமலிருப்பதற்கு ஒரு தடையும் இருந்து வருகிறது. ஸாமான்ய ஜனங்களுக்கு அறிவூட்டப் பலவித நரகயாதனைகளும் சொல்லப்படுகின்றன. விவேகிகளைப் பாபத்திலிழியாமற்செய்ய அவை வேண்டா. அவர்களைப்பற்ற ஈச்வரனுடைய ப்ரீதிக்

குறைவு, ஸந்ததி யிழவு, முதலிய ஆத்மானுபவங்களின் விச்சேதமே போதுமான தடை என்பதும் ஆங்காங்கு புலப்படுகின்றது.

கீழ் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்ட கோட்பாடுகளில் நம்மதத்தில் ஏதாவது ஒரு ப்ரகாரத்தில் காணக்கூடாத விஷயம் ஒன்றுமில்லை. பாரஸீக மதக்கொள்கைகளில் அனேகம் நமது வைதிகமதத்திலிருந்து எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டவையென்பதே ஆதுநிக விமர்சகர்களின் தீர்மானம். சிலர், நமது முன்னோர்களும் பாரஸீகர்களின் முன்னோர்களும் ஒரு ஆதி வம்சத்திலிருந்து பிரிந்தவர்களென்றும், அதனால் தான் பாரஸீக மதத்திற்கும் நமது மதத்திற்கும் அநேக ஒற்றுமைகள் காணப்படுகின்றனவென்றும் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். அது எங்ஙனமாயினும், பரதேசங்களிலிருந்து நாம் கடன் வாங்க வேண்டியிருந்த விஷயமொன்றுமில்லை யென்பது திண்ணம். ப்ரஸ்தாபத்திலுள்ள ‘மறு ஜன்மம்’ முதலிய விஷயங்களுக்கு நம்மதத்தில் கிடைப்பதைப்பதைப்போன்ற ஸமாதானம் வேறெங்கும் கிடைக்காதென்பதும் நிச்சயம். ஈஜிப்தியர் தான் முதல் முதலாக ஜீவர்கள் மறுபிறப்படைவதைப் பற்றிப் பேசினார்கள் என்று மேல்நாட்டு விமர்சகர்கள் பேசுவதும், அநாதியான நமது மதக்கொள்கைகளை யறியாமற்சொல்லும் பேச்சு, என்பது அவ்வோ மதங்களால் இந்த விஷயம் நிர்ணயிக்கப்படும் ப்ரகாரங்களினாலேயே நன்கு விளங்கும்.

ஈஜிப்திய மதத்திலும் சரி, நமது தேசத்துக்குப் புறம்பான மதங்களிலும் சரி, அவைகளிலெல்லாம் ஈச்வரன், ஜீவன், அசேதனம் (உயிரில்லாப் பொருள்) என்ற தத்வங்களைப்பற்றிய விசாரணையே யில்லை யாகையால், மறுஜன்மம் முதலியவைகளைப்பற்றிப் பேசும்போது நாம் கீழ்கண்டபடி நிலையற்ற பேச்சாகவே பேசுகிறார்கள். நாஸ்திக்யமே முக்கியமான மனப்பாங்கு. அது மறைவதுபோல் தோன்றும்; புண்யம் பாபமென்று பேசுவதெல்லாம் புத்தியின் பலயீனத்தின் காரியம்; அல்லது பிறர் துக்கத்தை ஸஹியாத ஸ்வபாவத்தினாலுண்டானது. நாஸ்திகமான பௌத்தமதத்தின் போக்கு இதுதான். அம்மதத்தில் ஈச்வரனுமில்லை; ஜீவனுமில்லை; எல்லாம் க்ஷணத்தில் முடியத்தக்கது; சூன்யம் தான் தீர்மானமான உண்மை இப்படி உபதேசித்த புத்தர் மிகவும் நெகிழ்ந்த மனத்தையுடையவராதலின், ஒருபுறத்தில் வெறுப்பு மிகச்செய்தே: ஜீவஹிம்ஸையை ஒழிப்பதும் பிறர் நன்மைக்காகவே உழைப்பதும் பரம தர்மமாக மற்றோர் புறத்தில் அவருக்கு விளங்கிற்று. ஒருவன் செய்யும் நன்மை தீமைகளுக்கு அவன் ஆயுளிலேயே பலாபலங்கள் கிடையாததைப்பற்றியே, ஜந்மங்கள் பலவுண்டென்று அங்கீகரித்தார் போலும்! நற்காரியத்தால் மனிதன் தனது தன்மையைப் பெருக்குகிறான்; தீவினையால் தனது தன்மையை இருளில் ஆழ்த்திவிடுகிறான், என்றிவருபதேச மிருந்தாலும், தன்மையை எவ்வளவு பெருக்கியும் அதன்

முடிவு சூன்யமானால், சரீரத்தின் பிறகு உண்டாவதைப்பற்றி நினைப்பானேன்? ஆரம்பத்தில் சொல்லியபடியே நிச்சியமான இந்த வாழ்வில் ஸுகம் தேடுவதே கருமமன்றோ!

ஜைநமதமும் இதற்கடுத்தபடிதான். அதுவும் ‘அராஜகம் விச்வமேதத்’ (இந்த ப்ரபஞ்சம் ஆளுகிறவனில்லாதது) என்ற கணக்கில் ஈச்வரனையில்லையென்று விட்டது. அதில் ஜீவர்களுடைய கர்மங்களுக்குத் தக்கபடி பலப்ரதானம் பண்ணும் சேதந அதிகாரி கிடையாது. ஆனால் இவ்வாழ்க்கைக்குப் பிறகு இதைவிட மேலான ஸுகங்களுள்ள ஒரு வாழ்வை வேண்டிற்று. அதற்காக லோகாந்தரம் ஜன்மாந்தரம் முதலியவற்றைக் கற்பித்தது. இக்கற்பனையை ஏன் ஏற்கவேண்டுமென்றால், அது இம்மத ப்ரவர்த்தகனான ஸர்வஜ்ஞனென்பானொருவனுடைய பேச்சாகையால் அதை நம்பவேண்டியதென்பார்! தைவந்தானில்லையே, பரலோகத்தைக் கண்டவர் யார்? ஆகையால் வாழ்நாளில் கண்ட ஸுகமே ஸுகமென்றால், இதற்கு அம்மதம் த்ருப்தியாக மறுமொழி சொல்லமுடியாது!

ஈச்வரனை ஒப்பாத வைசேஷிகம் ஸாங்க்யம், யோகம், ந்யாயம், மீமாம்ஸை முதலிய மதங்களின் கதியும் இதுவே! இம்மதங்களிலும் இச்சரீரத்துக்கு முந்தியும் பிற்பாடும் புருஷனுக்குள்ள நிலைமைகள் விவரிக்கப்படுகின்றன. கர்மத்தினால் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமும் அதில் பந்தமும், பகுத்தறிவினாலும், போகாப்யாஸத்தாலும் அதினின்று விடுபடுவதாகிய மோக்ஷமும் உண்டாகிறதென்பார்கள். அதற்குப் புண்யகர்மங்களெனப்படுமவை உபகாரகங்களாம், மற்றவை தடைகளாம். இவற்றில் சில ஈச்வரனை ஒப்புக்கொள்ளும்போது கூட, அவனை ஜீவனுக்கு ஒருவித உபகாரம் செய்பவனாக ஒப்புகின்றனவே யன்றி, அவனுடைய ஆஜ்ஞை காரியகரமாவதில்லை. ஆனதுபற்றி கீழ்க் கூறியபடியே நெகிழ்ந்த மனதினால் லோகாந்தராநுபவங்கள் உண்டாகுமோ என்னும் சங்கையினால் புண்ய பாப நிபந்தனைகளுக்குட்பட வேண்டுமேயன்றி, ‘நின்றநாள் நெடுஞ்சுவர், விழுந்தால் குட்டிச்சுவர்’ என்ற கணக்கில் வாழ்நாளில் எவ்விதத்திலாவது சுகம்பெற முயலுவதே இம்மதங்களைப் பின்பற்றுவோரின் கருமமாயிருக்கும். இவர்கள் சார்வாகனுக்குத் தோள்தீண்டிகளாவது திண்ணம்.

ஈச்வரனை ஒப்புகின்ற வைதிக மதங்களும் பாசுபதம் முதலிய வேத பாஹ்ய மதங்களும் பொதுவாக, நித்யமாயும் ப்ரக்ருதியென்னும் ஜடவஸ்துவைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாயுமிருக்கும் ஜீவாத்மாவையும் இவையிரண்டிலும் வேறுபட்டு இவைகளுக்கு ஸ்வாமியாயிருக்கும் ஈச்வரனையும் ஒவ்வொரு ப்ரகாரமாக நிரூபித்து, இந்த தத்வ விவேகத்தினடியாகச் சேதனன் தான் செய்யும் கருமங்களுக்குப் பொறுப்பாளியாவதைப்பற்றியும், இச்சரீரத்திற்குப் பிறகு அவனுக்கு உண்டாகும் அநுபவங்கள் முதலியவைகளைப்பற்றியும் விசாரிக்கின்றன. இவற்றை மற்றோர் ஸமயத்தில் பராமர்சிப்போம்.

ஜாதியும், ஒழுக்கமும்.

ஹிந்து மதம், ஸநாதந தர்மம், என்று ப்ரவஸிக்கிப்பவர்களிலும் பலர் ப்ராம்மணர் தஞ்சாதி நியமங்களை யொழிப்பதே கீழ் அழுந்திய சாதியாரை உத்தாரணம் பண்ணுவதென்று நினைக்கிறார்கள். சரீர சுத்தம், ஆஹார சுத்தம், விவாஹ நியமம் முதலியவைகளை முன்னோர் பல நூற்றாண்டுகளாய்ப் பல துன்பங்களுக் கிடையேயும் அநுஷ்டித்து வந்ததினாலன்றோ ப்ராம்மணனுடைய தற்கால நிலைமை இம்மட்டிலிருப்பது! இதனாலேயன்றோ 'ஶமோ தம: தப: ஶௌசம் க்ஷாந்திரார்ஜவமேவ ச । ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநமாஸ்திக்யம் ப்ரஹ்மகர்ம ஸ்வபாவஜம் ॥' (வெளி இந்திரியங்களையும் மனதையும் அடக்குதல், சாஸ்த்ரம் விதித்தமுறையில் விஷயபோகங்களைக் குறுக்குதல், தனக்குறிய கருமங்களைச் செய்ய யோக்யதையைக் கொடுக்கும் சரீரசுத்தி முதலியவை, பிறர் தமக்குச் செய்யும் தீங்கை நினையாத பொறுமை, மனோவாக்குக் காயங்களின் ஒற்றுமை, தத்துவ ஜ்ஞானம், ப்ரும்ம ஜ்ஞானம், வேதார்த்தங்களெல்லாவற்றிலும் உண்மையென்னும் உறுதியான நம்பிக்கை, முதலியவை ப்ராம்மணனுடைய இயற்கையான கர்மங்கள்) என்று ஸ்ரீ கீதாசார்யனும் புகழும் படியானன் ப்ராம்மணன். தாழ்ந்தவர்களைக் கரையேற்ற முன் வருபவர்களுக்கு இத்தகைய குணங்களன்றோ இன்றியமையாதவை. இவற்றைப் பெருக்கும் நியமங்களைக் கடப்பவன் இந்திரிய பரவசனாய் யதேச்சையாய் விஹரிப்பதையே தன்னுடைய தாராளமான நடவடிக்கை (liberal conduct) யென்று பிதற்றுவான்! இதனால் இவன் பிறர்க்குச் செய்யும் உபகாரமெது? தீண்டாச்சாதியார் முதலானோர்க்குப் பரிந்து ப்ராம்மணரொழுக்கத்தைக் குலைக்கப் பார்ப்பவர்கள், தமது காரியத்தால் ப்ராம்மணர்க்காவது பிறர்க்காவது உண்டாகும் பலாபலங்களைச் சற்று யோசித்துப் பார்க்கட்டும். இதனால் ப்ராம்மணன் ஒரு நிபந்தனைக்கு முட்படாமல் யாவரும் அறுவருக்கும் படியான நிலைமைக்கு வருவதும், தாழ்ந்தவரென்போர் துராக்ரஹிகளாய் அஹங்கார மகாரங்களைப் பெருக்குவதும், பொதுவில் நாட்டில் ஒற்றுமையும் ஸௌக்யமும் குறைவதுமே கைமேற்பலனாக வருவதைக் காண்கின்றோமே! தேசாபிமானிகளும் மதாபிமானிகளும் இதைச் சற்று ஆலோசிக்கட்டும்!

ஸ்ரீ:

கடிதம்.

வேதாந்த தீபிகை பத்ராதிபருக்கு:—

பொதுவாய் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு பகவத் ராமாநுஜ ஸம்ப்ரதாயத்தின் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை விசதமாகத் தெரிவிக்க ஏற்பட்டிருக்கும் இந்த வேதா

ந்த தீபிகையை ப்ரகாசிக்க மாநுஷாவதாரமாக எழுந்தருளியிருக்கும் பண்டித சிரோமணிகளான ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு அடியேன் விஜ்ஞாபனம்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குள் அநேகமான உட்பிரிவுகள் ஏற்பட்ட காரணம் என்ன?

ஆசார்யகோஷ்டியில் 74-ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகள் பிறந்த காலம் எப்போது? அதில் மடம், முனித்ரயம், ஸ்வயமாசார்யர்கள் என்று பிரிவு வந்ததற்குக் காரணம் என்ன?

ஜனித்த மாத்ரத்தில் ப்ராஹ்மண்யம் வந்திருந்தபோதிலும்,

ஸந்த்யாஸ்நாநம் ஜபோ ஹோமோ தேவதாநாம் ச பூஜநம் ।
ஆதித்யம் வைஶ்வதேவம் ச ஷட்கர்மாணி திநே திநே ॥
ஸந்த்யாஹீநம் ப்ராஹ்மணஞ்ச வித்யாஹீநம் ததைவ ச ।
ஹோமஹீநம் தேவஹீநம் ஸ்நாநஹீநம் ததைவ ச ॥
தேவாநாம் தேவதாநாம் ச ஶ்ரௌத ஸ்மார்த ஸ்மார்த கர்மணாம் ।
ஶுக்ஷீணம் ஶக்தி ஶூந்யம் ச ஸந்த்யாலோப விதூஷிதம் ॥
வேதோக்தை: கர்மபி: ப்ரோக்தம் நித்யநைமித்திகாதிகம் ।
காயக்லேஶ ஸஹை: ஸர்வை: ஸம்யக் குர்யாத் விசக்ஷண: ।

இத்யாதி வசநங்களால் கர்மங்கள் மிகவும் அவச்யம் என்றும், கர்மத்தை செய்யாமலிருப்பவர்கள் இன்னமாதிரி என்று பின்வருமாறு ப்ரமாணங்களால் ஏற்படுவதால்,

யதா காஷ்டமயோ ஹஸ்தீ யதா சர்மமயோ ம்ருக: ।
ப்ராஹ்மணஸ்த்வநதீயாநஸ் த்ரயஸ்தே நாமதாரகா: ॥
வித்யா கர்மயுதோ ... ...
ப்ராஹ்மண்யம் ... ஸம்ஸ்காரை ... ...
ஜந்மநா ஜாயதே ஶூத்ர: கர்மணா ஜாயதே த்விஜ: ।
வேதபாடீ பவேத் விப்ர: ப்ரஹ்ம ஜாநாதி ப்ராஹ்மண: ॥

ஜநித்தமாத்ரத்தினாலேயே ஒவ்வொருவரும், நான் கந்தாடை, தொட்டாசாரியன், தாதாசாரியன், ஸ்வயமாசார்யன், மற்றவர்கள் மட்டம், நான் உயர்ந்தவன் என்றும், மற்றவர்கள் பார்த்து நான் ஸாப்பிடக்கூடாதென்றும், உத்ஸவாதி காலங்களில் ததீயாராதனம் நடக்கும்போது திரைபோட்டு ஸாப்பிடுவதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். கால்க்ரமேண அநேகமான ஜுகுப்ஸை உண்டாக்கக்கூடிய விவாதங்கள் நடந்து வருகின்றன.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தின் கூடஸ்தர்கள் பொது என்று ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜர் ஸாதித்திருக்க விதண்டாவாதம் இன்னும் விடவில்லை.

184740.

மாத்வர்கள் ஸ்மார்த்தர்களில் அநேக உட்பிரிவுகளிருந்தாலும், அவர்களுக்குள் ஸமபந்தி போஜன காலங்களில் விவாதங்களைக் காணோம்.

பகவானுக்கு சேஷபூதனாயிருந்தால் போதும் என்றிருக்க இதை ஒட்டி ஸ்ரீ ஆழ்வாரும்,

குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலிலும் கீழிழிந்து எத்தனை
நலந்தானிலாத சண்டாள சண்டாளர் களாகிலும்
வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்கா ளென்னுள்
கலந்தார் அடியார் தம்மடியா ரெம்மடிகளே.

என்று ஸாதித்திருக்க ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குள் இவ்வளவு பேதம் ஏற்படுவானேன். இந்த விதண்டாக்கள் ஏற்பட்ட காலம் எப்போது. இந்த விஷயங்களுக்கு ஸரியான ஸமாதானம் சாஸ்த்ர மூலமாகவும் அநுஷ்டான பூர்வகமாகவும் தீபிகை மூலமாய் தெரிவிக்கும் ஸ்வாமிக்கு அடியேன் ரூபாய் 10-க்கு குறையாமல் ஸம்பாவனை செய்ய ஸித்தனாக இருக்கிறேன்.

சிலரை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குள் பேதம் ஏற்படுவானேன் என்று கேட்டதற்கு ஸரியான ஸமாதானம் சொல்லவில்லை. ஆகையால் இந்த விஷயத்தை நன்றாய் தெரிந்துகொள்ளும் பொருட்டு இந்த கடிதம் எழுதினேன். லோகோஜ்ஜீவனத்திற்கு மஹர்ஷிகள் தர்ம சாஸ்த்ரங்களை ஏற்படுத்திக்கொடுத்ததுபோல் இதை வாசிக்கும் பண்டிதர்கள் தீபிகை மூலமாய் தெரிவிக்க வேணுமாய் விநயத்துடன் ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

திருமணம்
மாசியீ 15உ

தி. ஸுந்தர ராஜஸ்

ஸ்ரீ:

மாதாபிதாக்களிடத்தில் இருக்கவேண்டிய முறை.

(D. ரகுநாதாசார்யர் - ஸ்ரீரங்கம்.)

அகில ஜகத் சிருஷ்டியில் பல ஜன்மங்களிருக்க மனுஷ்ய ஜன்மம் கிடைப்பது ரொம்ப துர்லபம். அதிலும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஜன்மம் ரொம்ப ஸுக்ருதத்தை செய்து பிறவேண்டும். இதில் முற்பட நாம் மாதாபிதாவுக்கு செய்யவேண்டிய கடமை என்னவென்று விசாரித்தால் ' 𑌮𑌾𑌤𑍃 𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌭𑌵, 𑌪𑌿𑌤𑍃 𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌭𑌵 ' என்று வேதம் சொல்லுகிறது. அதையே தமிழில் அன்னையும் பிதாவும் முன்னறிதெய்வமென்று ஔவை எழுதினாள். எதற்காக மாதாபிதாக்களை தெய்வமாக கொண்டாடவேணுமென்று யோஜித்தால், பல காரணங்கள் ஏற்படுகின்றன. முதலில் நம்மை பிறப்பிக்க காரணமாயிருக்கிறார்கள். பிற்பாடு நம்மை போஷிப்பதில் ரொம்ப ஸாவதானமாயிருந்து நமக்கு நல்ல வித்யைகளை கற்றுக்கொடுத்து ஸதாசார்யாளை அடையும்படியான

விவேகத்தை ஏற்படுத்தி அதின் மூலமாய் எத்தனையோ கோடி ஜென்மமாகி அநாதி அவித்யாகர்மாதி ப்ரவாஹத்தி லொழுகிக் கறையேற விரகற்று அலமருகின்ற நம்மை மோக்ஷ தசையை அடையப் பிரும்ப்தமாக செய்விக்கிறார்கள். தவிர உலகத்திலிருக்கும்பொழுது மாதாபிதாக்கள் பிள்ளைகளுடைய சௌக்கியத்தைப்பற்றி படும் மனக்கவலைகளும் தேஹ பிரயாஸமும் திரவ்ய செலவுகளும் இவ்வளவென்று சொல்லி முடியாது. நம்முடைய சுக, துக்கங்களைப் பற்றி சந்தோஷிப்பதும், வ்யசனப்படுவதும் இந்த உலகத்தில் அவர்களைத்தவிர வேரே ஒருவருமில்லை. இவ்வளவு மஹோபகாரங்களை செய்கிற மாதாபிதாக்களுக்கு நாம் செய்யவேண்டிய ப்ரத்யுபகார மென்னவென்றால், அவர்கள் நமக்கு செய்திருக்கும் செய்துகொண்டிருக்கும், அல்லது செய்யப்போகிற உபகாரங்களுக்கு பிரதி உபகாரம் நம்மால் செய்துமுடியாது. அதாவது அதற்கு விலையும், எல்லையும் குறிக்க முடியாது. அப்படியிருந்தபோதிலும் நாம் அவர்களிடத்தில் கிருதஜ்ஞதை யுள்ளவர்களாயிருந்து அவர்களை காலை மாலை இரண்டு வேளையிலும் தெண்டம் ஸமர்ப்பித்து அவர்கள் ஆசீர்வாதத்தை பெற்று அவர்கள் மனம் கோணாமலிருந்து கொண்டு அவர்கள் அசக்தர்களாயிருந்தால் அவர்களுக்கு வேண்டிய சிச்ருஷைகளை அத்யந்த பிரியத்தோடு செய்துக்கொண்டுவந்தால் நமக்கு ரொம்ப ச்ரேயஸ்ஸைக் கொடுக்கும். நாம் நம்ம தாய்தந்தையரிடத்தில் நன்றியறிவுடையவர்களாயிருந்து அவர்கள் இஷ்டப்படி கூடியவரையில் நடந்தால் கீழ்தசையில் நம்ம புத்திரர்கள் நம்மிடத்தில் அன்போடிருப்பார்கள். தாயாருக்கு வந்தனம் செய்வதினால் உண்டாகும் பயன்களுக்கு எல்லையில்லை. நீதி சாஸ்திரத்தில் அதின் ஏற்றம் பின்வருமாறு சிலாகிக்கப்பட்டிருக்கிறது:—

' [illegible] ।
[illegible] ॥

ஆறுதரம் பூமியை வலம் வருதலும், பதினாயிரம் தடவை காசிக்கு யாத்திரை செய்து கெங்கையில் தீர்த்தமாடுதலும், அநேக நூறு ஆவர்த்திசேதுவில் தீர்த்தமாடுதலும் ஆகிய இவற்றால் கிடைக்கும் பலம் தாயாரை (ப்ரீதிபூர்வகமாய்) ஒருதரம் ஸேவிக்கிறதினாலேயே வரும்.

' [illegible] ।
[illegible] ॥

அன்னோதகதானத்துக்கு சமானமான தானமும், துவாதசி வ்ரதத்தை காட்டிலும் வேறே வ்ரதமும், காயத்ரீயைவிட ச்ரேஷ்டமான மந்த்ரமும், தாயாரைக் காட்டிலும் தைவமும் வேறில்லை.

தாயாரைப் பேசும் தெய்வமாக எண்ணிக்கொண்டு அவளிடத்தில் அந்தரங்க ப்ரீதியுடன் சிச்ருஷை செய்துவந்தால் வேறு கார்யங்கள் புண்ணிய

சம்பாதனத்திற்காக செய்யவேண்டியதில்லை. தாயார் தகப்பனுர்கள் இருக்கும் பொழுது அவர்களுடைய மகிமை தெரியாமல் சரிவர நடந்துகொள்ளவில்லையே என்று பிற்பாடு சிலபேர்களுக்கு அநுதாபம் பிரக்கலாம். அப்படி அனுதாபம் பிறந்தால் அதுவும் ஸுக்ருதகோடியில் சேருமென்று சில மஹான்கள் அபிப்ராயப்படுகிறுர்கள்.

சிறியதாயார், பிதா இவர்களுடைய வாக்யத்தை பரிபாலனம் செய்ய ஸ்ரீ சக்கிரவர்த்தி திருமகன் எவ்வளவு எடையூர்கள் வந்தபோதிலும் அதுகளை பாராட்டாமல் அந்த தர்மத்தை உலகத்துக்கு தெரிவிக்கும்பொருட்டு பட்ட கஷ்டங்களை ஸ்ரீமத் ராமாயணத்திலிருந்து விசதமாக கண்டுகொள்ளலாம்.

'மாத்ரு தேவோ பவ பித்ரு தேவோ பவ' என்கிற தர்மமானது எல்லோருக்கும் பொதுவாயிருக்க ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் சேஷத்வ ஞானத்தை ப்ரதானமாயுடையவர்கள் ஆகையால் அவச்யம் தவருமல் அனுஷ்டிக்ககடமைப்பட்டவர்களாகிறுர்கள். தற்காலம் இந்த தர்மம் சரியாய் அநுஷ்டிக்கப்படுகிறதா என்று பார்த்தால் 100-க்கு 2-பேர்கள் அநுஷ்டித்து வருவார்களா என்று ஸந்தேஹமாயிருக்கிறது. ஆனல் தாய்தந்தையிடத்தில் வைக்கவேண்டிய ப்ரீதியை பிள்ளை பெண்டாட்டியிடம் செய்கிறுர்கள். இந்த தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதினுல் உண்டாகும் சௌக்கியத்தையும், பெருமையையும் சிறுவர்களுக்கு பாடசாலைகளிலும், பள்ளிக்கூடங்களிலும் போதிக்கும்படி ஏற்பாடு செய்தால் ரொம்ப நலமாயிருக்கும். இதுவரையில் அனுஷ்டிக்காதவர்கள் இனி தாய்தந்தைகளுக்கு தினசரி சாஷ்டாங்க ப்ரணமத்தையும் செய்து அவர்கள் மனம் கோணுமல் கூடியவரையில் நடந்துகொண்டு வந்தால் அவர்களுக்கு ஒரு கஷ்டமும் நேரிடாது, ரொம்ப சௌக்கியமும், செல்வமும், கீர்த்தியும் உண்டாகும். இதை பரீக்ஷையாக செய்துபார்த்தால் கொஞ்சநாளைக்கெல்லாம் தங்கள் தங்கள் அநுபவத்திற்கு நன்ருய் புலப்படும். தாய் தகப்பனுர்களை அலக்ஷியம்பண்ணி அவர்கள் மனம் தபிக்கும்படி செய்யும் குடும்பங்கள் நல்லதசையில் இருக்கமாட்டாது. இது விஷயம் ஊஹித்து கவனித்தால் நன்ருய் எல்லோருக்கும் தெரியும். இந்த எளிதான தர்ம பரிபாலனம் செய்யத் தெரியாமல் ரொம்ப குடும்பங்கள் அவஸ்தைப் பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன. ஆகையால் இந்த தர்மத்தை எல்லோரும் தவருமல் அனுஷ்டித்தால் உலகத்துக்கே க்ஷேமத்தை விளைவிக்குமென்கிறதற்கு ஆக்ஷேபணையில்லை.

ச்ராத்தம்.

(காடாந்தேத்தி-கோபாலாசார்யர்.)

ஸுசீலன்.—உன்னுடன் ஸஹவாஸம் செய்ததற்காக உனக்குக்கூடுமான வரையில் சொல்லி ஸமாதானப்படுத்துகிறேன். சிரார்த்தமென்பது 1 'இவ்வுலகிலிருந்து பித்ரு லோகத்தையடைந்த பித்ருக்களைக்குறித்து அவர்களுக்கும் தனக்கும் இஷ்டமானதாயுள்ளதும் சாஸ்த்ரத்தில் விலக்கப்படாததாயுமுள்ள காய்கிழங்குகளைக்கொண்டு சாஸ்திரத்தில்சொல்லியபடி தேசநியமம், காலநியமம், பாத்திர நியமம் இவை முதலிய நியமங்களுடன் செய்யப்பட்ட கருமமாகும்.

ஸுகுணன்:— ச்ரார்த்தத்தைச் செய்கிறவன், ச்ரார்த்தத்தில புஜிப்பவன், இவர்கள் இருக்கவேண்டிய நியமத்தைச் சொலலக்கூடாதா.

ஸுசீலன்:—ஆம், சொல்லுகிறேன். ச்ரார்த்தகர்த்தா தாய்தந்தையர்களைக்குறித்து செய்யும் ப்ரத்யாப்திக ச்ராத்தத்திற்கு முப்பது நாளுக்குமுன்னமேயாவது பதினைந்து தினங்களிலாவது அதற்கும் சக்தியில்லாதபக்ஷத்தில் மூன்று தினங்களிலாவது பரான்னம், க்ஷௌரம் இவைகளை விலக்கவேண்டும். ச்ராத்தத்திற்கு முந்திய தினத்திலும் பிந்திய தினத்திலும் ராத்ரியில் போஜனம் பண்ணலாகாது. (2) தாம்பூலம், பல்துலக்கல், எண்ணெய் தேய்த்துக்கொள்ளுதல், க்ஷௌரம், ஸ்த்ரீ ஸங்கமம், மருந்து, அன்னம் ஆகிய இவைகளை விலக்கவேண்டியது, அப்படியே ச்ராத்தத்தில் புஜிப்பவன் (3) மறுபடியும் புஜிப்பது, வழிநடப்பது, ஸ்திரீஸங்கமம், சுமை, வேதமோதுவது கொடுப்பது, வாங்குவது, ஆகிய இவைகளெட்டையும் விட்டுவிடவேண்டியது. இது உபலக்ஷணம், ஸகல கர்த்தாவும்மறுபடியும், புஜிப்பது, அத்யயநம், ஸ்த்ரீஸங்கமம், இவை முதலியவைகள் ச்ரார்த்தத்தில் புஜிக்கிறவன்போல் விட்டுவிடவேண்டியதுதான். ச்ரார்த்தத்தில் முதல் நாள் இரவிலே, எல்லோரும் புஜித்து அலுவல் முடிந்தபிறகு ப்ராஹ்மணர்களைத் தான் நேராகவே நாளையதினம் செய்கிற ச்ரார்த்தத்தை நடத்திவைக்க வேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கவேண்டியது, அல்லது ச்ரார்த்தத்திலாவது அவர்களை வரிக்கவேண்டியது. முதல் நாளும் மருநாளுமாவது ச்ரத்தையுடன் வர்ஜிக்கவேண்டும்.

---

(1) प्रेतं पितॄंश्च निर्दिश्य भोज्यं यत्प्रियमात्मनः ।
श्रद्धया दीयते यत्र तच्छ्राद्धं परिकीर्तितम् ॥ मरीचिः ॥
यच्च प्रियं पितॄणां स्वस्य वा ॥

(2) ताम्बूलं दन्तधावनं च तैलाभ्यङ्गमभोजनम् ।
रत्यौषधपरान्नानि श्राद्धकृत्सप्त वर्जयेत् ॥

(3) पुनर्भोजनमध्वानं भारमायासमैथुनम् ।
दानं प्रतिग्रहं होमं श्राद्धभुक्त्वष्ट वर्जयेत् ॥

(1) முந்திய தினத்திலும் ச்ரார்த்ததினத்திலும் ஸ்த்ரீஸங்கமம் செய்யும் ச்ரார்த்தகர்த்தா, தன் ரேதஸ்ஸின் குழியில் தன் பிதிர்க்களை வீழ்த்தி விடுகிறான் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நாள்பட்ட பாண்டங்களில் பாகம் செய்யலாகாது. புதிது பாண்டங்களை உபயோகிக்கவேண்டும். தான் நியமமுள்ளவனாயிருந்து முன்னமே தேவதார்த்தமாக பிராம்மணர்களை வரிக்கப்போகிறவனாய் யஜ்ஞோபவீதத்தை வலம்போட்டுக் கொண்டு நமஸ்கரித்து நாளையதினம் ச்ராத்தம் நடக்கிறபடியால் அதை நிருவிக்னமாய் நடத்திவைக்கவேண்டியது, என்று பிரார்த்தித்து அதற்குப் பிறகு பூணூலை இடம் போட்டுக்கொண்டு; பித்ரு, பிதாமஹன் ப்ரபிதாமஹன், என்ற மூன்று பேர்களுடைய ஸ்தானத்தில் மூன்று ஸ்வாமிகளை வரிக்கவேண்டும், விச்தேவர்களுக்கு 2 - பேர்களையாவது ஒருவரையாவது, பிதிருபிதாமஹ பரபிதாமஹர்கள் மூன்று பேர்கள் ஸ்தானத்தில் மூன்றுபேர்களையாவது, மூன்றுக்கும் ஒருவரையாவது வரிக்கவேண்டியது.

ஸுகுணன்:— ஶ்ரார்த்தத்தில் எப்படிப்பட்ட ப்ராஹ்மணர்களை வரிக்கவேண்டும்.

ஸுசீலன்:— அந்த விஷயத்தை விசாரித்தால் வளரும். இருந்தாலும் சுருக்கமாய் சொல்லுகிறேன். அதற்கு ப்ரமாணங்களையும் காட்டுகிறேன். (2) ச்ராத்தத்தின் முறை அறிந்தவன், தைவசிராத்தத்தில் புஜிப்பதற்கு ப்ராஹ்மணனை முயற்சியுடன் பரீக்ஷிக்க வேண்டுவதில்லை லோகபிரஸித்தியினாலே பொதுவாய் நல்லவனாகிலும் அவனை புஜிப்பிக்கலாம். பிதிர்க்களுக்குச் செய்யவேண்டிய ச்ராத்தம் நெரிடும்பொழுது குலம், ஆசாரம், நடைஉடை பாவனைகளை அறிந்து முயற்சியுடன் பரீக்ஷிக்க வேண்டியது. (3) ச்ரோத்ரியன், அதாவது வேதத்தை முழுமையும் அல்லது அதில் ஒரு சாகையையாவது அத்யயநம் செய்பவன் பொருட்டு தேவர்களுக்குரிய ஹவ்யம், பித்ருக்களுக்குரிய கவ்யங்களையும், கொடுக்கவேண்டும். சாஸ்திர நல்லொழுக்கம், அபிஜனம், ஆசாரம், இவை முதலியவைகளையுடைய அந்த ச்ரோத்ரியனிடத்தில் கொடுக்கப்படும், ஹவ்யகவ்யங்கள் மகாபலன்களை கொடுக்கக்கூடியவைகளாகின்

1. வ-கூவெ-ஃதி௵ வமொஜ௵ வஜ-ஃயெசு ஷீ௹நிஷெவணம் ।
வ௵யீாெத வொமதெ-ஃ ஃஜ௵யநாதநஃ விதௗ ॥
2. நௌாஹ்ணம் வரீக்ஷேத தைெவெகஃ-ஃணியஃ-ஃவிஜ ।
விதௗ கஃ-ஃணிக- வௗாவெ வரீக்ஷேத வௗயதநசஃ ।
3. ஶ்ரோத்ரியாயைவ தெயாநி ஹவ்௵ கவ௵நி ஊத௵ஹி॥ (ஃந-ஷூ௵தி 3-149
கஹ-ஃதஃஈப விவௗாய தெ௵ஸ ஃதம் உஹசஃஷூம॥ (ஃந- 3-128)

றன. (1) எவன் வேதாத்யயனமில்லாத பிதாவை அடைந்து தான் ச்ரோத்ரியனாகவிருப்பனோ! எவன் ச்ரோத்ரியனான தகப்பனை அடைந்து தான் வேதமோதாதிருப்பனோ! இவ்விருவருக்குள் ச்ரோத்ரியனுக்கு புத்ரனாயிருந்து தான் ச்ரோத்ரியனில்லாதிருந்தாலும் அவனே ச்ரேஷ்டனென்று சொல்லியிருக்கிறது. ச்ரோத்ரியனுக்குக் ஹவ்யகவ்யங்கள் கொடுபடவேண்டுமென்று சொல்லியிருப்பதால், ச்ரோத்ரியனுடைய பிள்ளையாயும் தானும் ச்ரோத்ரியனுயுமிருந்தால் அவனை ச்ராத்தத்தில் புஜிப்பிக்கவேணும். (2) "வேதவேதார்த்தங்களை அறிந்தவர்களும் நற்குணம் நற்செய்கை உடையவர்களுமான ப்ராஹ்மணர்களை ச்ராத்தத்தில் புஜிப்பிக்கவேண்டியது." என்று சங்கர் சொல்லியிருக்கிறார். ஹரிவம்சத்தில் 'ஶ்ராத்தே ஸந்யாஸி ப்ரஹ்மசாரீ த்ரிதண்டீயதிரேவ ச' என்பதினால், த்ரிதண்டிகளான ஸன்யாஸிகள், பிரஹ்மசாரிகள் இவர்கள் ச்ராத்தத்தில் நிமந்த்ரணத்துக்குரியர்கள், பங்க்திபாவனர்களென்றும் சொல்லப்பட்டது.

ஸுகுணன்:— இப்பொழுது ச்ராத்தத்தில் வரிக்கவேண்டியவர்களைப்பற்றித் தெரிந்துகொண்டேன். இதில் விலக்கவேண்டியவைகளைச்சொல்.

ஸுசீலன்:— நண்பா, விவரமாகச்சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. (3) ஸ்தேநன் என்றால் திருடன். அது பிரசித்தமே அல்லது 'விஷ௵ரவொரொமஃஷூஷெ௵ாஹி வெஷெஷூஜ விஃ-கூஷகஃ । வநெதௗாஹண

1. அஶ்ரோத்ரியஃ பிதா யஸ்ய புத்ரஃ ஸ்யாத் வேதபாரகஃ ।
அஶ்ரோத்ரியோ வா புத்ரஸ்ஸ்யாத் பிதாஸ்யாத் வேதபாரகஃ ॥
ஜ்யாயாம்ஸ மநயோவிந்த்யாத் யஸ்ய ஸ்யாத் ஶ்ரோத்ரியஃ பிதா ॥
மனு, 136—137.
2. வேத விதஃஷூஷீலாஃ ஹோஜயேத் . சங்கஸ்மிருதி.
பாரதம் அனுஸாசந பர்வம், 129—1.
3. ஸ்தேநாஹி ஸஸ்த நஷ்ரவஷ்ஷண ஃஜ-ஃர ஃ-ஃஷிகாஃ ।
கா௵ணெஷவஃகா விஷ௵ாஃ காணாம்யாஃ ஶிஷ்ட ஶஹிஃ-ஃதாஃ ॥
நவாயஃவி வ௵யவூதா ௌெவஷாஜ வௗதிகெ ஷீஜெ ।
நவகவௗதிகெ ௌவ நாவெஷவிதியஃஃவிஜ ।
நஹௗாதாள நியூம்ஜீத ஶ்ராஜெ விதௗ ஸ-தாவவி ।
வியூரம் ஶஃஃவஷம் வ விஶிஷ்ட ஃஷிவஜ-ஃயெஜ ।

ஸம்பாதாஃ ஜாதி ஸம்பாத ஸம்பூர்ணாஃ । ஸம்யமம் குர்வந்தேயஸ்த ப்ரதிஷ்டாஸ்து பாண்டகாஃ । யஸ்த்வாத்மாநம் ப்ரதாயந்தம் ஜீவந் ஸ்வம் தம் ஸ்தேநம் வித்யாத் ॥' வித்யையைத்திருடுபவன், குருத்ரோஹம் செய்பவன், பகவானையும் அவனை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதத்தையும் தூஷிப்பவன் இவர்களும், எவன் எல்லாவிடங்களிலும்கைநீட்டி ஸம்பாதித்து அந்தப் பொருள்களை தினையத்தனையாவது தேவர்களுக்கும் பிதுர்களுக்கும், அதிதிகளுக்கும் உபயோகப்படுத்தாமல் தன்னுடைய வயிறு நிறைப்பதற்காகவே உபயோகப் படுத்துவானே அவனும் திருடனென்றே சொல்லப்படுவார்கள். இவர்கள் ச்ரார்த்தத்திற்கு அநர்ஹர்கள். அபிசஸ்தனென்றால் குற்றமில்லாதிருந்தாலும் இல்லாமல் போனபோதிலும் குற்றம் சாற்றப்பட்டவன். நக்னனென்றால் ‘ யஸ்த்யக்த்வா கார்ஹஸ்த்யம் வாநப்ரஸ்தோ ந ஜாயதே பரிவ்ராடபி நைவஸ்யாத்ஸ நக்நஃ பரிகீர்த்திதஃ ॥' எவன் க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தை விட்டு ஸந்யாஸியாகவாவது வானப்ரஸ்தனாகவாவது ஆகவில்லையோ அவன். ஆகுவென்றால் ‘ விபவே ஸதி நைவாத்தி ந ததாதி ஜுஹோதி ச । தமாஹுராகும் தஸ்யாந்நம் புக்த்வா சாந்த்ராயணம் சரேத் ॥' ஏராளமான விபவமிருக்கும்பொழுது அந்யர்களுக்குக் கொடுக்காது ஹோமாதிகளையும் செய்யாமலிருப்பானோ அவன் ஆகு, அதாவது எலி என்று சொல்லப்படுமவன். ஷண்டனென்பவன், ‘ நஜுஹோதி யதா ஹிதகாலே ந ஸ்நாதி ந ததாதி ச । பித்ருதேவார்ச்சநாஹீநஃ ஸ ஷண்டஃ பரிகீர்த்திதஃ ॥' ஸரியான காலத்தில் ஸ்நாநம் தானம் இவைகளைச் செய்யாமலும் பித்ரு ச்ரார்த்தம் தேவபூஜை முதலிய கிரியைகளுமில்லாதவன். ‘ ஸம்பாஷ்யம் ஜபதேயஸ்து தப்யதேச தபஸ்ததா । நபரார்த்தாய ஜந்துஸ்ஸ மார்ஜாரஃ ப்ரகீர்த்திதஃ । என்று தன்னைப்புகழ்வது முதலான பிரயோஜனங்களைக் கணிசித்து பாவசுத்தியில்லாமல் எவன் ஜபிப்பதும் தபிப்பதும் செய்வானோ அவன் மார்ஜாரனென்பவன் ‘ ஸபாகதோ யஸ்ஸஜ்ஜ்யஃ பக்ஷபாதம் ஸமாச்ரயேத் । தமாஹுஃ குக்குடம் தேவாஃ தஸ்யாப்யந்நம் விவர்ஜயேத் ’ என்னும் கணக்கில் பெரியோர்கள் கூடியிருக்கும் ஸபையில் எவன் ஒரு திறத்தை சார்ந்து பேசுவனோ அவன் குக்குடனென்றும் வ்யவஹரிக்கப்படுவான். கீழ் கூறிய இவர்களை ச்ராத்தத்தில் நிமந்த்ரணத்திற்காக வரிக்கலாகாது. இன்னம் இதன்பிரிவுகளை மநுஸ்ம்ருதி, மஹாபாரதம் முதலானவைகளில் காணலாம். முக்கியமான விஷயங்கள் இன்னும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியிருப்பதால் அதைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன், அதுகளை ஸாவதானமாய்கேட்பாயாக.

ஸுகுணன்:—நண்பா! நான் சொல்லவேண்டுமென்று நினைத்திருக்கையில் நீயே சொல்லிவிட்டாய். எனக்கு இதில்கூட அவ்வளவு கேட்க ஆஸ்தையில்லை இந்த விஷயத்தைப் பார்க்கப்போனால் அஸாத்யமாயிருக்கிறது. இந்த நியமத்துடன் நடப்பது மஹான்களுக்கே ஸாத்யமானது. இந்த கலியுகத்தில் ச்ரார்த்தமொன்றுமே ஜீவித்திருக்கிறது. மற்றது அவ்வளவாய் காணப்படவில்லை. இதன் விஷயத்தை கேட்க ஆஸக்தி உண்டாகிறது. பிரதானமாய் ஒரு ஸமாசாரம் கேட்கிறேன் அதற்கு பதில் சொல்வாயாக. ச்ராத்தம் செய்யவேணுமென்பதற்கு ச்ருதிகளையும் தர்ம சாஸ்திரங்களையும் புராணங்களையும் அடுக்கிறாய். தகுந்த யுக்தி சொல்வாயாக.

ஸுசீலன்:—அப்படிச் சொல்லாதே. சாஸ்திரம்தான் முதன்மையான ப்ரமாணம். (1) “ஆகலால் செய்யத்தகுந்தது, செய்யத்தகாதது, என்னும் வ்யவஸ்தையில் சாஸ்த்ரம் பிரமாணமாயிருக்கிறது. சாஸ்திர விதியினால் சொல்லப்பட்டதை அறிந்து இந்த லோகத்தில் கருமம் செய்ய யோக்கியனாயிருக்கிறாய், என்று கீதாசார்யன் அர்ச்சுனனை பார்த்து அருளிச் செய்யவில்லையா. ஆகையால் சாஸ்திரம்தான் பிரமாணம். சாஸ்திரத்துக்கிணங்காத யுக்தி உபயோகப்படாது. (2) ச்ருதியையும், அதற்கு அநுகுணமான ஸ்மிருதியையும், வேதத்திற்கு விரோதமில்லாத யுக்தியைக்கொண்டு எவன் அர்த்தத்தை நிர்ணயிப்பவனோ அவன் தான் தர்மமறிந்தவன், மற்றவனல்லவென்று மநு ஸ்ம்ருதியில் சொல்லியிருப்பதைக் கவனிப்பாயாக. கேவலம் யுக்தியினால் ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியாது. யுக்திக்கு எல்லை இல்லை. அதற்கு உதாஹரணம் ஒன்று சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. (1)மனுஷ்யன் மண்டையோடு, பரிசுத்தமானது, ப்ராணியின் அங்கமாயிருக்கையாலே, பசுவின் அங்கம்போல், என்று

---

1. தஸ்மாச்சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே கார்யாகார்யவ்யவஸ்திதௌ ।
ஜ்ஞாத்வா சாஸ்த்ரவிதாநோக்தம் கர்ம கர்த்துமிஹார்ஹஸி ॥
பகவத் கீதா 16-24.

2. ஆர்ஷம் தர்மோபதேசம் ச வேதசாஸ்த்ராவிரோதிநா
யஸ்தர்க்கேணாநுஸந்தத்தே ஸ தர்மம் வேத நேதரஃ ॥
வேதாத்ய சாஸ்த்ராவிரோதிநேத்யர்த்தஃ ।

1. நாராஸ்தி கபாலம் சுசி, ப்ராண்யங்கத்வாத், சங்கவத். நாராஸ்தி கபாலம் பக்ஷஃ, சுசித்வம் ஸாத்யம், ப்ராண்யங்கத்வாத் ஹேதுஃ.

யுக்திவாதம் செய்தால் இது பயன்படுமோ. (2) எந்த புருஷன் மண்டையோடுண்டோ அது அபரிசுத்தம் என்கிற வேதவாக்கியத்தால் பாதிக்கப்படவில்லையா. (3) நெருப்பு, உஷ்ணமல்லாதது, பதார்த்தமாகையினால் என்று ஒருவன் ஊஹித்தால் பிரத்யக்ஷத்தால் பாதிக்கப்படவில்லையா. அதுபோல் எந்த யுக்திகளும் பிரத்யக்ஷத்திற்கும் சாஸ்திரத்திற்கும் விரோதமில்லாமலிருந்தால் உபாதேயமாகும். தர்கபாண்டித்யத்தாலே நினைத்ததெல்லாம் ஸாதிக்கலாயிருக்கச் செய்தேயிறே நாம் ப்ரமாண சரணராய்ப் போருகிறது என்று ஸ்ரீ தேசிகனருளிச் செய்திருக்கிறார். (4) "யுக்திக்கோ எல்லையில்லை" என்று, ஸூத்ரக்காரரே நிர்ணயித்தார். ஆகையினால் யுக்திவாதம் ஸ்வபக்ஷத்திற்குப் போலவே விபரீத பக்ஷத்திற்கும் ஸாதகமாவதால் அதைக்கொண்டு முடிவுக்கு வரமுடியாது.

ஸுகுணன்:—ஆனால் ச்ராத்தம் செய்வதிற்கு தகுந்த யுக்திவாதம் கிடையாதென்று சொல்லுகிறாய். சாஸ்த்ரம் மாத்திரம் சொல்வதினால் பிரயோஜநமில்லை. யுக்தியும் இருந்தால்தான் மனுஸுக்கு திருப்தி உண்டாகிறது. ஆதுனிக நாகரிகர்ள் வெறும் சாஸ்திரத்தையே நம்பமாட்டார்கள். யுக்தியில் பிரியமுள்ளவர்கள். ச்ராத்தத்தினால் பிரயோஜநமென்ன, லோகத்தில் கீழ்மாடியில் புஜிக்கும் ஒருவன் ஆஹாரத்தினால், மேல்மாடியில் புஜிக்கும் மற்றொருவனுக்கு திருப்தி உண்டாகிறதில்லை என்பதை ப்ரத்யக்ஷமாய் பார்க்கிறோம். அப்படியிருக்க, இங்கிருக்கும் சிலபேர்கள் தங்கள் பிதிர்க்களைக் குறித்து பிராம்மணர்களுக்கு போஜநம் செய்வித்தால் வேறுலகத்திலிருக்கிற மற்றவர்கள் திருப்தி அடைவதெங்ஙனம்? இதென்ன சேராச்சேர்த்தியாயிருக்கிறதே ஆச்சரியம்!

ஸுசீலன்:— நண்பா! நன்றாகயிருக்கிறது. நீ என்ன நாஸ்திகவாதம் பேசத்தலைப்பட்டாய். நாஸ்திகனன்றோ இவ்விதம் பேசுவான்.

ஸுகுணன்:— நான் ராமாயணத்தில் அயோத்யா காண்டத்தில் ஜாபாலி என்கிற மஹர்ஷி ராமனைப் பார்த்து சொல்லிவருமிடத்தில் அஷ்டகையென்றும் ப்ரத்யாப்திக ச்ரார்த்தமென்றும் சொல்லிக்கொண்டு பணம் ஸம்பாதிக்க வழியேற்படுத்திக் கொண்டார்களேயொழிய இவைகளால் பிதிருக்களுக்கு திருப்தி உண்டாவதெங்ஙனே யென்றும், 'தாநஸம்வநநா ஹ்யேதே க்ரந்தா மேதாவிபி: க்ருதா:' ஸம்பாத்யத்திற்கும் வசீகரணத்திற்குமாக மேதாவிகள் க்ரந்தங்களை யேற்படுத்தி விட்டார்கள் என்று சொன்னதாக பௌராணிகர் சொல்லக்கேள்வி.

---

2. யச்சம் நாரஸ்ய சீர்ஷம், தச்சுசேர்யம், இதி ஶ்ருதே: ।
3. வஹ்நி: அநுஷ்ண:, பதார்த்தத்வாத் ।
4. தர்காப்ரதிஷ்டாநாத்—ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 2-1-11.

॥ ஸ்ரீ: ॥

ஸர்வேஶ்வர காருண்யம்.

(வங்கிபுரம் ஸ்ரீ. உப- ஸ்ரீராமதேசிகாசார்யர், சிரோமணி.)

முன் முதலையால் பிடிக்கப்பட்ட யானையைக் காப்பாற்றின தேவரீரே இப்பொழுது கரிகிரிசிகரத்தில் திவ்யரூபத்துடன் விளங்குகிறீர். முன் தேவரீருக்கு வாஹனமாயிருந்த பக்ஷி ராஜனும் இப்பொழுது அதே ரூபத்துடன் இருக்கிறார். முதலையின் உயிரை நீக்த திருவாழியாழ்வானே இப்பொழுதும் கூர்மையான முனையுடன் ப்ரகாசிக்கிறார். கஜேந்த்ராழ்வான் எப்படி தேவரீருக்கு ரக்ஷ்யவஸ்துவாயிருந்தாரோ, அப்படியே அடியேனும் தேவரீரால் ரக்ஷிக்கப்படவேண்டியிருக்கிறேன். இப்படி இதர அம்சங்கள் எல்லாம் ஒத்திருக்க ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் ஸுஹ்ருத்தான தேவரீர் 'முன் ரக்ஷிக்கப்பட்டது யானை. இப்பொழுது ரக்ஷிக்கப்படவேண்டியவன் மனுஷ்யன்' என்கிற பேதத்தை மாத்ரம் கொண்டு அடியேனை உபேக்ஷிக்கக்கூடாது என்று கஜேந்த்ராழ்வானிடம் காட்டிய கருணையில் மிகவும் ஆழங்காற்பட்டார்.

மேலும் ஸ்ரீந்ருஸிம்மாவதாரத்தில்,— ஸர்வ தேசத்திலும் ஸர்வ காலத்திலும் ஸாவாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வப்ராணிகளாலும் தனக்கு மரணமில்லாதபடி ப்ரும்மாவிடம் வரம்பெற்று ஸர்வேச்வரனையும் த்ருணீகரிக்கும்படி மிக்க அஹங்காரம் நிறைந்த ஹிரண்யகசிபு என்னும் அஸுரன் உலகம் முழுவதும் தன்னையே ஈச்வரனாக நினைத்து ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமங்களை அநுஸந்திக்கும் ப்ரகாரத்திற்கீடாக தன்னுடைய பெயரையே ஸதா உச்சரிக்கும்படி செய்து அவைகளைக்கேட்டு தான் மகிழ்ந்திருந்த வளவில் தன்னுடைய ஔரஸ புத்ரனை ப்ரஹ்லாதன் அதற்கு மாறாக தன்னுடைய ஆஜ்ஞைக்கு உட்படாமல் எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களில் மிகவும் ஈடுபட்டு 'பள்ளியிலோதி வந்த தன் சிறுவன் வாயிலோராயிர நாமம்' என்னும்படி சிறுவயதிலேயே ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமங்களையே ஸதா அநுஸந்திப்பதைக்கேட்டு கோபம் கொண்டவனாய் அக்னிதாஹம், ஸர்ப ஹிம்ஸை முதலியவைகளால் அவன் சரீரத்திற்கு நாசத்தை விளைவிக்கத்துடங்கின வளவில், 'உபரி ந ஶேஷாணாம் ஸாயுஜ்ய நாம யஷ்டிச ஸவத:' என்கிறபடி சாதுகோட்டியுள் கொள்ளப்படும் பரம பாகவதர்களுக்கு ப்ரதமோதாஹரண பூதரான ப்ரஹ்லாதாழ்வானும் காமியான புருஷன் காமினியைப்பற்றிய ஓய்வில்லா சிந்திப்பதால், 'ஹ்ருதஸாதே ஸாவயிவ யஸிவ ஸா' என்று ஸர்வதேசங்களிலும் காமினியை ஸாக்ஷாத்கரிக்குமாப்போல் 'ய [illegible]

ஹிஸ்யதே । ஸாஹாநிஸ்தநஹஸ்திரூஹஸாஹ்ராஷிஸா ச விக்ரியா ' என்கிற படி முகூர்த்த காலமும் ஸர்வேச்வராநுபவத்தைவிட்டு அகல மாட்டாதவனாய் இடைவிடாமல் அனுபவித்தபடியால் அவனுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைப்பற்றிய ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரஜ்ஞானம் ஏற்பட்டு ' நவிவேத ஸ நா மாத்மாநம் தஸ்ய தந்ஹாஷ ஸம்ஸ்தித: ' என்கிறபடி தன் சரீரத்தையும் மறந்திருக்க, லங்கையில் ராக்ஷஸ ஜநங்களை ஹிம்ஸித்த திருவடியின் வாலில் பந்தம் கொளுத்த, அவரும் தாபத்தை பொறுக்கமாட்டாதபோது இரண்டர்ந்த பிராட்டியும் ' ஶீதோ பவ ஹநூமத: ' என்று அக்னியைக் குளிர்ந்திருக்கும்படி ஆஜ்ஞாபித்துத் திருவடியின் தாபத்தைத் தணித்தாற்போல், எம்பெருமானும் தாபத்ரயத்தையும் நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடிய தன்னுடைய திவ்ய கடாக்ஷதாரைகளால் ப்ரஹ்லாதாழ்வானைக் குளிர நினைத்தவாறே, அக்நி ஸர்ப்பம் முதலியன அவன் சரீரத்தை ஹிம்ஸிக்கமாட்டாமல் தியங்க, இதைக்கண்டு ஆச்சர்யப்பட்ட ஹிரண்யனும் பரதேவதா பாரமார்த்ய ஜ்ஞாநமுள்ள தன் குமாரனால் உச்சரிக்கப்பட்ட ' எங்குமுளன் கண்ணன் ' என்னும் வாக்யத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல், அவ்வார்த்தையை அஸத்யமாக்க அபிநிவேசத்தால் த்ருடமாக ஸ்தம்பத்தைத் தட்டவே, அதினின்றும் ' ஸத்யம் விதாதும் நிஜப்ருத்ய பாஷிதம் வ்யாப்திம் ச பூதேஷ்வகிலேஷு சாத்மந: । அத்ருஶ்யதாத்யத்புத ரூபமுத்வஹந் ஸ்தம்பே ஸபாயாம் ந ம்ருகம் ந மாநுஷம் ॥' என்கிறபடி தன்னுடைய ஆச்ரிதனுடைய வாக்கை உண்மையாக்குகைக்கு அப்பொழுதே கேவல ஸிம்ஹாக்ருதியுமன்றிக்கே கேவல மநுஷ்யாக்ருதியு மன்றிக்கே இரு ஆக்ருதியாய்க்கொண்டு அதிபயங்கரமான வேஷத்துடன் ஆவிர்பவித்த திவ்ய ஸ்வரூபத்தைக்கண்டு ஹிரண்யன் நடுங்கி சலிக்கவும் முடியாமல் தியங்க, மிகவும் உக்ரமான தன் த்ருஷ்டிக்கு அவனை இலக்காகச்செய்து ' உளந்தொட்டிரணிய னொண் மார்வகலம் பிளந்திட்ட கைகளால் ' என்னும்படி அதிவிசாலமான அவன் மார்பை இரண்டாகப் பிளந்து ' ஜீவாதும் ஸ்ரீநிவாஸ ஹேயோபேந தேவஸ்ய காருண்யாத்ய த்ருஷ்டிவாத: ' என்கிறபடி ஆச்ரிதர்களுக்கு ஜீவனௌஷதமான தன் கருணாம்ருதம் நிறைந்த திவ்ய கடாக்ஷ தாரைகளால் ப்ரஹ்லாதாழ்வானை நினைத்தருளிய ப்ரகாரம் அவனிடமுள்ள கருணையின் கார்யமென்று ' ஸத்யஸ்ய ஸாநவஶிரோவஶிவாஶநாய ஸத்ராம ந்ருஸிம்ஹ காருண்ய மயிஜகத்ரக்ஷஸ்வ ' என்று அருளிச்செய்ததை நம் தேசிகன் வெளியிட்டார்.

மேலும் சக்ரவர்த்தி திருமகனாக அவதரித்த காலத்தில் ஆச்ரிதர்களிடம் ஜ்ஞானமை ஆவிஷ்கரித்திருக்கும் ப்ரகாரமும் மிக்க வியப்பைத் தரத்தக்கதே.

இராமபிரான் அரண்யத்திற்கெழுந்தருளியபோது அங்கு குஹன் என்னும் வேடன் ப்ராணி ஹிம்ஸையாலேயே ஜீவிக்கும் க்ஷுத்ரர்களுக்கு அதிபதியாயிருக்கையால் அவர்களுடைய பாபங்களுமுள்பட தன்னாலே ப்ரவர்த்திதமாயிருக்கும்படி ஸர்வபாப ப்ரவர்த்தகனாய் பரம நிஹீனனாயிருந்தும் இராமனிடம் அன்பின் பெருக்கால் ' நஹிராமாத் ப்ரியதரோ மமாஸ்தி ஸுவிகுஹ। ப்ரவீம்யேதத்ஸத்யம் ஸத்யேநைவ ச தே ஶபே ' (எனக்கு இவ்வுலகில் இராமனைக்காட்டிலும் ப்ரியமானவன் ஒருவனும் இல்லை. இதை ஸத்யமாகச் சொல்கிறேன்) என்று ப்ரமாணமாய் விண்ணப்பம் செய்து மிக்க சித்தசுத்தியுடன் ராமபத்ரனை ஸர்வவித உபசாரங்களுடன் பூஜிக்க, ஸ்வாமியும் அவனுடைய ராமைகதேவதமாய் நிற்கும் நிலையைக் கண்டு ' தம்மை யுகப்பாரைத் தாமுகப்பர் ' என்கிறபடியே பரம க்ருபையுடன் கூடிய தன் கடாக்ஷ தாரைகளை அவன் மீது வர்ஷித்து, ' ஈதாஸ் ஸர்வ பூதாநாம் ' என்கிறபடி ஜகன்மாதாவான பிராட்டியை அவனுக்கும் மாதா என்றும் ஸ்வாமினீ என்றும் சொல்லவேண்டியிருக்க அவனுக்கு தோழி என்றும், ' ஸசப்ரேஷ்ய யதாஹ்யஹம் ' என்கிறபடியே பரமபாகவத சிகாமணியான குஹனை இளையபெருமாள் எம்பெருமானொடொக்க நினைத்து அவருக்கும் தன்னைத் தம்பி என்று வ்யவஹரிக்கவேணுமென்ற சாஸ்த்ரத்தாலே இளையபெருமாளைச் சுட்டுக்காட்டி ' உன் தம்பி ' என்று குஹனுக்கு அறிவித்தும், ' ஸுஹ்ருதம் ஸர்வ பூதாநாம் ' என்று ஸர்வ ஜகத்துக்கும் ஸுஹ்ருத்தான தனக்கு குஹன் தோழனென்று அநுஸந்தித்தும், இப்படி எம்பெருமானுடைய ப்ரீதிக்கு முக்ய பாத்ரமாயிருக்கிறபடியை நினைத்து ப்ராசீனர்களெல்லோரும் ' குஹப்பெருமாள் ' என்று கொண்டாடும்படியான மேன்மையைக் கொடுத்துமிருக்கிற கருணையின் ப்ரகாரங்களை திருமங்கை மன்னன்,

> ' ஏழையேதலன் கீழ்மகனென்னாதிரங்கி மற்றவற்கின்னருள் சுரந்து
> மாழைமான் மடநோக்கியுன்தோழி உம்பியெம்பியென்றொழிந்திலையுகந்து
> தோழன் நீயெனக்கிங்கொழி யென்ற சொற்கள் வந்தடியேன் மனத்திருந்திட, ஆழி வண்ண! நின் னடியிணை யடைந்தேன் அணிபொழில் திருவரங்
> கத்தம்மானே '

என்கிற பாசுரத்தால் அனுஸந்தித்து, அதையே அவலம்பமாகக்கொண்டு தானும் சரண மடைவதாய் அருளிச்செய்தார்.

மேலும் சித்ரகூடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் காலத்தில் ஒரு நாள் ஸ்ரீராமபத்ரன் பிராட்டியின் திருமடியில் தன் திருமுடியை வைத்துத் திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிற வளவில், ஆச்ரிதன் விஷயத்தில் உள்ள கருணையின் பெருக்கால் பெருமாளுக்கும் 'न कश्चिन्नापराध्यति' (குற்றம் செய்யாதவன் எவருமில்லை) என்கிற ஸூக்ஷ்மாம்சத்தை எடுத்துக்காட்டி ஸாபராதர் பிழைகளைப் பொறுப்பிக்கைக்கு புருஷகார பூதையான பிராட்டி திறத்திலே 'சித்திரகூடத்திருப்ப சிறு காக்கை முலை தீண்ட' என்கிறபடியே பரமாபராதத்தைச் செய்து ஆர்த்ராபராதனை காகாஸுரனைக்குறித்து பெருமாள் ப்ருஹ்மாஸ்த்ர ப்ரயோகம் செய்தவாறே அவனும் அதின் ஹிம்ஸையைப் பொறுக்கமாட்டாமல் 'பெற்ற தகப்பன் ரக்ஷிக்கக் கடமைப் பட்டவன்' என்னும் நம்பிக்கையால் இந்த்ரனிடம் போய் வேண்ட, அவனும் '[illegible]' என்கிறபடி பெருமாள் முனிந்தவர்களை ரக்ஷிக்க தனக்கு வல்லமை இல்லாமையாலும், பிதாவானவன் ஹிதபரனாகையாலே ஜகன்மாதாவாவிட்டம் இவன் செய்த அபராதத்திற்கு இந்த சிக்ஷை உசிதமே என்கிற நினைவாலும் கைவிட, காகனும் இதரதேவதைகளிடம் சென்று அபயத்தை யாசிக்கையில் அவர்களும் '[illegible]' என்கிறபடி பெருமாள் கண் சிவப்புக்கு நடு நடுங்கி தன் தன் நியதவ்யாபாரங்களில் ப்ரவ்ருத்தர்களாகையால் ரக்ஷிக்க சக்தியற்று கைவிட, பிறகு பூததயை மேலிட்ட மஹர்ஷிகளை சரணம் புக அவர்களும் 'यो विष्णुं सततं द्वेष्टि तं विद्यादन्त्यजरेतसम्' என்கிறபடி பகவதபராதிகள் சண்டாளர்களென்றும் சாஸ்த்ரார்த்தத்தை அறிந்தவர்களாகையால் இவனுடைய கர்ம சண்டாளனாயிருக்குகையும் 'श्वा पक्षिणां काकः' என்கிறபடி ஜாதி சண்டாளனாயிருக்குகையையும் கணிசித்து, இவன் உள்ளே புகுவதற்கும் அநர்ஹன் என்று துறத்திவிட இப்படி கண்ணுக்கெட்டிய விடமெல்லாம் 'அனைத்துலகும் திரிந்தோடி' என்கிறபடி கண்ணுக்கெட்டிய விடமெல்லாம் ஓடித்திரிந்து ரக்ஷகன் அகப்படாமல் வேர்த்து விதிர் விதிர்த்து கடைசியில் கொல்லநின்ற பெருமாள் திருமுகம் தானே குளிர்ந்து அவனையே சரணம் புக, [illegible] ப்ரஸங்கியாமைக்கு ஒரு வ்யாஜ மாத்ரத்தை அபேக்ஷித்து, 'நமக்கார் துணையென நானென்றருள்தரு நாரணனர்'

(இன்னும் வரும்).

மன்றிக்கே மனஸ்ஸிலும், 'अयं लोको नास्ति पर इति मानी' என்கிறபடி பரலோகமில்லை என்றும், மறையுரைக்கும் பொருளெல்லாம் மெய்யன்றென்றும் எண்ணுகிற மநோதுஷ்ட நாஸ்திகன் அதிபாதக நாஸ்திகனென்றும், இப்படி மனஸ்ஸாலும் எண்ணி, வாயாலும் சொல்லுமளவன்றிக்கே நாஸ்திகனுடைய வ்யாபாரத்தைச் செய்யுமவன், அதாவது வேதவிஹிதமான வர்ணாச்ரம தர்மங்களைவிட்டு வேதபாஹ்யாளான பௌத்த ம்லேச்ச கிருஸ்துவாதிகள் செய்யும் வ்யாபாரங்களைச் செய்யுமவன் மஹாபாதக நாஸ்திகனென்றும் மூன்றுவித நாஸ்திகர்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதில் இரண்டு பேர்களுக்கு கீழ் வஸிஷ்டாதிகள் ப்ராயச்சித்தம் சொல்லியிருப்பதால்,

'[illegible]'

என்று மஹாபாதக நாஸ்திகனுக்கு ஹாரீதர்சொன்ன ப்ராயச்சித்தத்தை சொல்லிமுடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதினர்த்தம் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட நாஸ்திக வ்ருத்தி முதலான பாபிகள் கிரீஷ்ம ருதுவில் பஞ்சாக்நி மத்தியிலும், வர்ஷ ருதுவில் நாலுபக்கத்திலும் மழையடிக்கக்கூடிய ஆகாயத்தினவகாசத்திலும், ஹேமந்த ருதுவில் கழுத்தளவு ஜலத்திலும், படுத்திருக்கக்கடவர்கள். இப்படி மூன்று ருதுக்கள் ஆனபின்பு ஒரு மாஸம் கோமூத்திர யாவகத்தை சாப்பிடக்கடவர்கள் என்பது. இப்படி நாஸ்திக வ்ருத்தியை மஹாபாதக நாஸ்திகனென்று சொல்லி அவனுக்கு இக்காலத்தி லநுஷ்டிக்கவரிதான ப்ராயச்சித்தத்தையும் சாஸ்திரமும் சாஸ்திரஜ்ஞர்களும் ஸ்பஷ்டமாய்ச் சொல்லியிருக்க, இதை நன்குணர்ந்த ப்ராமாணிகர்கள் ஸந்தியாவந்தனாதி வர்ணாச்ரம தர்மங்களையும் யஜ்ஞோபவீதாதிகளையும் ஆத்யந்திகமாகத் துலைத்து, ஹாரீதாதிகள் சொன்ன நாஸ்திகவ்ருத்திமாத்திர மன்றிக்கே நாஸ்திக மதத்திலேயே சேர்ந்து சர்ச்சு தொழுதே சிர காலம் போக்கின மத ப்ரஷ்டனைப் பரம நாஸ்திகதமனாக்கி மஹாபாதகநாஸ்திக தமனென்று சொல்லுவது யுக்தமா அல்லது வாஜபேயம் ஸ்வாமி சொல்லுகிறபடி முதலில் கொஞ்சம் ப்ராமாணிகத்தன்மை தோற்ற ஸமபாதகனைச் சொல்லி முடிவில் கேவல வாக்துஷ்டனை உபபாதக நாஸ்திகனுக்குச் சொல்லியிருக்கும் ப்ராயச்சித்தத்தை விதித்து அதை யனுஷ்டிப்பித்து திருமண் பூணூல்களைப்போட்டு சாரங்பாணியைத் தொழ யோக்யனுக்கி ச்ரோத்ரிய ஸஹபோஜனாதிகளைச் செய்வித்து

பூதனானுன் பரிசுத்தனானுனென்று சொல்வது யுக்தமா, என்பதை எல்லோரும் நிஷ்பக்ஷபாதமாய் கவனிக்கவேண்டும்.

இப்படி அவன் மஹாபாதகனென்று ஏற்பட்டால் மஹாபாதக நாஸ்திகனுக்குச் சொன்ன ப்ராயச்சித்தத்தை யநுஷ்டிப்பிக்கலாமே என்னில் அது இக்காலத்தில் அசக்யமென்பது எல்லோருக்கும் விசதம். அநுஷ்டித்தாலும், 'வேஹி ஸம்வ்யவஹார்ய:' என்கிற ஸூத்ர ந்யாயப்படி ஸம்வ்யவஹார்யதை கிடையாது. இப்படி ப்ராயச்சித்தத்தை யநுஷ்டிக்காவது சுத்தனுகவேண்டும். இங்கு நமக்கு நம்மதஸ்தர்களோடு ஸஹவாஸம் இல்லாமல் போனாலும் நாம் தனியாய் இருப்போம், ஈச நிவிருத்தியாவது வந்தால் போதுமென்றும் எண்ணுகைக்குறுப்பான அநுதாபம் மதப்ரஷ்டர்களில் ஒருவருக்கு மிராதென்பது வாஜபேயம் ஸ்வாமிக்கே விசதம். இப்படி அநுதப்தனுய் இருந்தாலும் இக்காலத்தில் இவனுடைய ப்ராயச்சித்தமநுஷ்டிப்பது கஷ்டமென்றும் அநுஷ்டித்தாலும் ஸஹவாஸார்ஹதை இல்லை என்றுஞ் சொன்னல் வைதிகர்களின் தயயை பாஷாந்தர பண்டிதர்களான கலியுக மேதாவிகள் என்னினைப்பார்களென்று சிலர் சங்கிக்கலாம். நாம், லௌகிகர்கள் நிர்க்ருணரென்று சொல்லுவர்களே என்று பயப்படுகிறதா, அல்லது 'ஜ்யௌதிஷம் வ்யவஹாரம் ச ப்ராயச்சித்தம் சிகித்ஸகம் । விநா சாஸ்த்ரேண யோ ப்ரூயாத் தமாஹுர் ப்ரஹ்மகாதகம்' என்று சொல்லுகிற சாஸ்திரத்திற்குப் பயப்படுகிறதா? இதைமத்யஸ்தர்களே யோசிக்கவேண்டும். மேலும் இந்த விஷயத்தில் பாபத்தில் பயமன்றிக்கே தன்னாத்மாவிலும் தயையன்றிக்கே கெட்டுப்போன மதப்ரஷ்டனையே நிந்திக்கவேண்டுமேயொழிய ரிஷிகளையும் சாஸ்திரங்களையும் ப்ராமாணிக வைதிகர்களையும் நிந்தித்து என் பயன்?

இப்படி சங்க ஹாரீதாதி ரிஷிகள் மதப்ரஷ்டன் விஷயத்தில் நிர்தயர்களாய் இருந்தாலும் அவர்கள் விஷயத்தில் பரமதயாளுவான தேவலருடைய ஸ்மிருதியில் 20-வர்ஷபர்யந்தம் ப்ராயச்சித்தம் சொல்லியிருப்பதாலும் அதை வாஜபேயம் ஸ்வாமி வசந பூர்வகமுதாஹரித்திருப்பதாலும் ஹாரீதாதி ஸ்மிருதிக்கும் தேவலஸ்மிருதிக்கும் விரோதம் வந்தால் காலாநுகுணமாக தேவல ஸ்மிருதியையே நாம் தஞ்சமாகப்பற்றவேண்டியதாவச்யகமாகையாலும், அவர்சொன்னபடி மதப்ரஷ்டனை சேர்த்துக்கொள்வதில் என்ன ஆக்ஷேபமென்று சிலர் யோசிக்கலாம். அதையுங் கொஞ்சம் விசாரிப்போம். தேவலஸ்மிருதிகள் இரண்டு தென்படுகின்றன. அதில் ஹேமாத்ரி மாதவ ஸார்வபௌம தீக்ஷிதாதிகளான ப்ராசீன நிபந்தக்காரர்களுதாஹரித்திருக்கும் பரமர்ஷி தேவலப்ரணீத ஸ்ம்ருதியொன்று. அவர்களொருவராலுமுதாஹரிக்கப்படாததாய் ஆநந்தாச்ரமத்திலவதரித்த அத்யதந தேவலஸ்மிருதியொன்று. இந்த இரண்டில் வாஜபேயம் ஸ்வாமி உதாஹரித்த கலியுக தேவலஸ்மிரு

தியை ப்ராசீந நிபந்தனகாரர்களும் தததநுஸாரிகளான ப்ராமாணிக தர்மஜ்ஞர்களும் ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொள்ளார்கள். ஆகையால் அது மதப்ரஷ்ட ப்ராயச்சித்தத்திற்கு ப்ரமாணமாகாது. இப்படி இரண்டு தேவலஸ்ம்ருதியுண்டென்று எப்படி அறியப்பட்டதென்னில் அதை எல்லாரும் ஸுலபமாய் அறியும் வழி சொல்லுகிறோம். பதிதனையும் பரமைகாந்திகளையும் ஒன்றுசேர்ப்பதுபோல் ஆநந்தாச்ரமத்தில் நாகரலிபியில் அநேக மஹர்ஷி ஸ்ம்ருதிகளோடு ஒன்றுசேர்த்து அச்சிடப்பட்ட ஸ்ம்ருதி ஸமுச்சயமென்கிற புஸ்தகத்திலுள்ள ஓரத்தியாய பரிமிதமான கலியுகதேவலஸ்மிருதியை கையில் வைத்துக்கொண்டு கீழ் எழுதப்படும் ப்ராசீன நிபந்தனகாரர்கள் தேவலர் சொன்னதாக உதாஹரித்த வசனங்களிலொன்றாவது அதில் உளதா என்று உன்னித்து நோக்கினுல் உண்மை ஸுலபமாய் வெளிப்படும். 'ஹேமாத்ரௌ காலாத்ரு ஹவாஸ ப்ராயச்சித்தே சாஹ தேவல: । காலாத்ரு ஹெ ஸஹாஸ காலாஸ ஷிக்வாசாலஸ ஸதத்ரிக:। நஸாநம் ந ச ஸந்த்யாதி ந தேவவி தர்ப்பணம்॥ நஸ்யாயாத் பொதவா ஹோமஸூத்ரே ஸவந ஸம்ஸய:॥(ததைவ) சாதுர்வர்ண்ய ஸம்பத்ஸ பதிதஸ்ய ப்ராயச்சித்தே சாஹ தேவல:- ஸுஸாஸ்சாதஸ்ய பஸ்ய ஹவிதாஸ் ஸுஸபதஸ்ய க:। பஸ்ராஸ்ஸ்ரதாத பதிதாஸ்ய ஸுஸா சாதா தஸ்ய சேதஸ:' இது முதலான நூற்றுக்கணக்கான தேவல வசனங்கள் உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தீக்ஷிதீயாஹ்நிக காண்டத்தில் சௌசவிதியில், தேவல:, 'அம்ப்ர தக்ஷிணாஸ்ய ஸிக காஸ்கராதிகௌ। ஆஷீத ந ஸ்ருதிகாம்' ஸ்ருதம் வ்யாவியள தேவமோவி, 'பாவத் ஸூஜம் உதந்ய தர வஸ ஸணஸம்ஸாசரஸ்।' பாகீய ஸேவஸ்ய தேஸாவி சாஹ தேவல:' 'சாந ஷாஸ்விவஸம் பதஸ்யா த்வி சஜத்தாஸ்।' ஆவசநவியள தேவல: 'உதந்ய வஸ்ஜே: ராஜாந ப்ரக்ஷாஸ்ய வாணள ப்ராயக் ஸ்ருய: ப்ரக்ஷாலயேத்கரம்' இத்யாதிகளான முடிவு பர்யந்தமுள்ள பாச்சத தேவல வசனங்கள் உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தீக்ஷிதீய ப்ராயச்சித்தகாண்டத்தில், பதிதஸ்ய ணையடிாஹ தேவல:-'பாபா நாம் காந தம் ஸ்ருணவி ப்ராணாம் ஸாராயா வவ:। கதந்த ஸஹத்ர ந்ருஹம்,ஐதீஸமோ தாஷி விவாஹேதேவல:-'ஸசந மோதஜாஷ-வ்யதீவா தாஷி ஹோஜநேந தேவல:-வ்யதீபாதே தயத ஞம்வதீவ ஸ தஹோஜநேந தேவல: 'வஷித்துபம்வா வஷதும்வா'-ஸந்த்ர ஸதவோ ஜநேந தேவல:-'ஸந்த்ர ஸதேந ஸம்ஜீத' இது முதலான பரச்சத வசனங்களுதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படியே மாதவீயஸ்மிருதி ரத்நாகராதிகளிலும் அநேக தேவல வசனங்களுதாஹரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. புஸ்தகங்களை கையில் வைத்துக்கொண்டு புத்தியை நன்கு செலுத்தி அடியேனிடத்தில் இருக்கப்பண்ணி பராமர்சித்தால் இவ்வசனங்களிலொன்றும் அகப்ப

இக்கலியுக தேவலஸ்மிருதியில் இல்லை என்பது விசதமாகும். வெகுவாகச் சொல்லி என்ன. இந்த வாஜபேயம் ஸ்வாமி தீபிகையின் 162-ம் பக்கத்தில் தேவலஸ்மிருதியில், 'காமதோ நிஷ்க்ருதிம் ப்ராஹுரன்யே [illegible]' (புத்திபூர்வகமாய்ச் செய்யப்படும் பாபத்திலும் ப்ராயச்சித்தம் வேறு சிலர் கூறுவார்கள்) என்று தனக்கு அநுகூலமாய் சொல்லி இருப்பதாய் எந்த தேவலஸ்மிருதி வசநத்தின் உத்தரார்த்தமாவது இந்த கலியுக ஸ்மிருதியில் காணப்படுகிறதா என்பதை கவனிக்கவேண்டும். 'அபிஸந்திக்ருதே பாபே ப்ரஸக்தாப்யாஸே ந நிஷ்க்ருதி:' (புத்திபூர்வகமாகச் செய்யும் பாபத்திலும், அடிக்கடி செய்வதிலும் இங்கு ப்ராயச்சித்தம் கிடையாது.) என்பது இதற்கு பூர்வார்தம். இந்த கலியுக தேவலஸ்மிருதி ப்ராமாணிகமானால் ஹேமாத்ரியில் கால[illegible]மாதவ ப்ராயச்சித்தத்தில் முதலில் தேவலஸ்மிருதியை எடுத்து பின்பு அதிலேயே 'பலாத்தாஸீக்ருதா யே ச' என்கிற வசநமிருந்தால் அதைவிட்டு 'பலாத்தாஸீக்ருதா யே ச' என்கிற கௌதம வசநத்தை எடுத்திருக்கமாட்டார். இது இருக்கட்டும். இந்த ஸ்வாமி தவிர முன்பு யாராவது இந்த கலியுக தேவல ஸ்மிருதியை யுதாஹரித்திருக்கிறார்களா என்பதை ப்ராமாணிகர்கள் பராமர்சிக்கவேண்டும். இந்த வாஜபேயம் ஸ்வாமி, தாம் தேவல ஸ்மிருதிவசநமாயே எழுதின 'காமதோ நிஷ்க்ருதிம் ப்ராஹு:' என்கிற வசநமாவது இந்த கலியுக தேவலஸ்மிருதியிலிருக்கின்றதா என்பதைக்கூட கடாக்ஷிக்காமலே, 'இந்த தேவலஸ்மிருதியானது ம்லேச்சமதத்தில் சேர்ந்தவர்களுக்கு ப்ராயச்சித்தம் விதிப்பதற்காகவே ஏற்பட்டதென்பதை இங்கு மறந்து போகக்கூடாது என்றும்' எழுதி இருப்பது ரொம்பவு மாச்சர்யமாய் இருக்கிறது. இதனால் ப்ராசீன தேவலஸ்மிருதியை இந்த ஸ்வாமி கேட்டிருப்பதுகூட இல்லை என்று தெரிகிறது. மேலும் ப்ராசீன தேவலஸ்மிருதியில் ஆஹ்நிகாதி ஸர்வ விஷயங்களும் சொல்லி இருக்க அவர் ம்லேச்சாதிகளால் பலாத்க்ருஹீத விஷயத்தில் மாத்திரம் ப்ராயச்சித்தம் சொல்லுவதற்கென்றே தாடியையும் வபனம் பண்ணிக்கொண்டு நிற்கிறாரென்று இந்த ஸ்வாமி எழுதியிருப்பது யுக்தந்தானு. அப்படி ஏகதேசத்திலும் ஏகதேச மாத்திர விஷயமான ஏதாவது ஒரு ஸ்மிருதியை யாராவது கண்டதுண்டா? அதை ப்ராமாணிகர்கள் யோசிக்கவும். வெகுவாகச் சொல்லி என்ன. மதப்ரஷ்டனை மதத்தில் சேர்ப்பதற்காகவே ஸ்மிருத்யாபாஸத்தையும் ஸ்மிருதியோடு சேர்த்தச்சிட்டதும் பண்டிதர்கள் அதைப் பராமர்சிக்காமலே உதாஹரிப்பதும் கலிகோலாஹலகார்யமே. இத்தோடு இதை நிறுத்துவோம்.

இனி கலியுக தேவலஸ்மிருதி தானுவது வாஜபேயம் ஸ்வாமிக்கு அநுகூலமா என்பதைக் கொஞ்சம் விசாரிப்போம்.

ஆனந்தாச்ரம தேவலஸ்மிருதியில் ஆரம்பத்தில்.—

'பகவந் ம்லேச்சநீதாஹி கதம் ஶுத்திமவாப்நுயு:
ப்ராஹ்மணா: க்ஷத்ரியா: வைஶ்யா: ஶூத்ராஶ்சைவாநுபூர்வஶ:।
கதம் ஸ்நாநம் கதம் ஶௌசம் ப்ராயஶ்சித்தம் கதம் பவேத்
கிம்வா தேஷாம் பவேத்க்ருத்யம் ததா வக்துமிஹார்ஹஸி।'

என்று இரண்டு ச்லோகங்கள் ப்ரச்நரூபமாகக் காணப்படுகின்றன. இதனில், 'பகவந் ஸங்க்ராமே ம்லேச்சஜிதா: கதம் ஶுத்திமவாப்நுயு:' என்று கேளாமல், 'பகவந் ம்லேச்சநீதாஹி' என்று விசேஷித்த நீசப்தத்தை ப்ரயோகித்து ப்ரச்நம் பண்ணின மஹர்ஷிகள் தன்னபிஸந்தி ப்ரயத்னமொன்றுமன்றிக்கே, பலாத்காரத்தால் நேர்ந்த ம்லேச்சாபநயந ரூபமாக அபுத்திபூர்வக பாபத்திற்கே ப்ராயச்சித்தம் கேட்டார்கள் என்பதை சப்தார்த்தம் தெரிந்தவர்கள் அபலபிக்க முடியாது. 'காஷ்டம் நீதா, அஜா க்ராமம் நீதா, ப்ராஹ்மண: க்ராமம் நீத:' இத்யாதி ப்ரயோகங்களில் அசேதநமான ஓடத்திற்கோ திர்யக்கான ஆட்டுக்கோ சேதநவிசேஷமான பிராம்மணனுக்கோ தீர கிராம காராகிருக ஸம்பந்தங்கள், ஸ்வேச்சையினுலாவது ஸ்வப்ரயத்நத்தினுலாவது நேர்ந்தன என்று சொல்ல முடியுமோ. அந்த ஸம்பந்தங்களுக்கு ஓடத்தின் சலனமும், ஆடு பிராம்மணர்களுடைய கமனமும் கூடக் காரணமாய் இருந்தாலும் அதுகளுக்குக்கூட ஓடக்காரன், ஆட்டுக்காரன், ஸேவகன் முதலானோர்களுடைய, இச்சையும் பிரயத்னமும் வ்யாபாரமுமே காரணமே யொழிய ஓடம் முதலானதுகளின் சலநாதிகள் ஸ்வதந்திரமாய் காரணமாகாது. '[illegible]' என்று சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் நீதனென்றாலே தன்னிச்சையன்றிக்கே இதரனுல் கொண்டுபோகப் பட்டவனென்றே அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும். இப்படி இதினர்த்தமிருக்க, வாஜபேயம் ஸ்வாமி 166-ம் பக்கத்தில் முதலில், 'ம்லேச்சநீதேந' 'ம்லேச்சரால் கொண்டுபோகப்பட்டவனுல்' என்று பொதுவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே யல்லது புத்தி பூர்வகமா பலாத்காரமாவென்று விசேஷிக்கப்படவில்லை. ஆகையாலந்த வசநத்தில் ஸம்சயத்திற்கு இடமில்லை என்று எழுதுகிறார். இதை வித்வான்கள் கவனிக்கவும். ஆகையால் இந்த ப்ரச்னமே தற்காப்புச்செய்துகொள்ளமுடியாத தசையில் ம்லேச்சாதிநீதர்கள் விஷயமாகையாலே அதற்கு உத்தரமாகச் சொன்ன ப்ராயச்சித்தமும் அவர்கள் விஷயமே யொழிய ஸ்வச்சந்தமாய் மதாந்தரத்தில் சென்ற [illegible] விஷயமென்பதை முதலிலேயே வித்வான்கள் [illegible]

பித்துக்கொள்ளவேண்டும். இதனலேப் பரச்னம் பண்ணின மஹர்ஷிகள், '[illegible] ' என்கிற ஸாக்ஷாத் தேவலஸ்ம்ருதி வசனத்தினர்த்தத்தை நன்குணர்ந்தவர்கள் என்று ஏற்படுகிறது. இதினர்த்தம்-ஒருவனல் அபிஸந்தியோடு (அதாவது இதைச்செய்யவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தோடு) ஒரு பாபம் செய்யப்பட்டாலும் ஒரு பாபமானது அபுத்தி பூர்வகமாயே அடிக்கடி செய்யப்பட்டாலும் அதற்கு இந்த லோகத்தில் நிஷ்க்ருதி இல்லே. அதாவது ப்ராயச்சித்தம் பண்ணிக்கொண்டாலும் இந்த லோகத்தில் அதைச் செய்தவனுக்கு ஸஹவாஸார்ஹதை இல்லே, என்று. சில ருஷிகள் அபிஸந்தியோடு பண்ணின பாபத்திற்கும் சகாரத்தினல் அபுத்தி பூர்வகமாகவே அடிக்கடி செய்யப்பட்ட பாபத்திற்கும் இந்த லோகத்தில் நிஷ்க்ருதியைச் சொல்லுவர்களென்பது இவ்வர்த்தத்தை நன்குணர்ந்த ரிஷிகள் புத்திபூர்வகத்திற்கு ப்ராயச்சித்தமில்லே என்று தேவலர் மதமானலும் தன்னபிஸந்தியன்றிக்கே ம்லேச்சாதி நீதர்களுக்கு நேரும் அபுத்திபூர்வ பாபத்திற்கு ப்ராயச்சித்தம் சொல்லவேண்டும், அதிலும் பிராம்மண க்ஷத்ரிய வைச்ய சூத்திரர்களுக்குள்ள தாரதம்யத்தையும் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டார்கள். தேவலரும் அவர்களுக்கிணங்கி ம்லேச்சாதி நீதர்களுக்கு அங்கு நேரக்கூடிய பாபங்களின் தாரதம்யத்திற்கநுகுணமாக அவர்களே மூன்று வகையாகப்பிரித்து வர்ணபேதத்தாலே மூன்று விதமாக ப்ராயச்சித்தத்தைச் சொல்லித் தலேக்கட்டுகிறர். அதில்,

'[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥'

என்கிற ஏழு எட்டு ஒன்பதாவது ச்லோகங்களால் ம்லேச்ச நீதனை ப்ராம்மணனுக்கு அவனுடைய ஸ்தாநயநமாத்திரமன்றிக்கே அங்கு அபேயபாநம் அபக்ஷ்யபக்ஷணம் அகம்யகமநம் முதலானது நேர்ந்திருந்தாலும் அந்த பிராம்மணனுக்கு ஒருவருஷ பரியந்தம் சுத்தி சொல்லுகிறேன் என்று பிரதிஜ்ஞை பண்ணிக்கொண்டு கீழ் சொன்னபடி ஒருவருஷமிருந்த பிராம்மணனுக்கு ஒரு பராகமும் ஒரு சாந்திராயணமும், அப்படி ஒரு வருஷமிருந்த

க்ஷத்திரியனுக்கு ஒருபராகமும், கால் ப்ராஜாபத்யமும், வைச்யனுக்கு, பராகத்தில் பாதியும், சூத்திரனுக்கு, அஞ்சுதினமுபவாஸமும், ப்ராயச்சித்தமாகச் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று சொன்னர். இங்கு, '[illegible] ' என்கிற மனுவினபிப்பிராயப்படி அஜ்ஞாநக்ருதமானலும் ஒரு வருஷத்திற்குமேல் பிராம்மணனுக்கு பிராயச்சித்தமில்லே என்பதை எண்ணி '[illegible] ' என்று பிரதிஜ்ஞை பண்ணினர். இங்கு அவதாரணர்த்தமான சப்தத்தாலே அதற்குமேல் பிராயச்சித்தமில்லே என்று ஏற்படுகிறது. இங்கு ஒரு வருஷ பர்யந்தம் பிராயச்சித்தார்ஹனுகச் சொல்லப்பட்ட அதிகாரி புத்தி பூர்வகபாபம் பண்ணினவனன்றென்றும் தன் மதத்தையே மனப்பூர்வகமாய் விட்டு அன்ய மதத்தில் பிரவேசித்தவனன்றென்றும் அடிக்கடி கவனத்திலிருக்கவேண்டும். இப்படி முதலில் அவ்விடத்தில் நேரும் பாபங்களே யநுஸரித்து ஜாதி தோரும் பிராயச்சித்தத்தை ஒருவிதமாகச் சொல்லி மேல்,

'[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥'

என்கிற 17—18—19-வது ச்லோகங்களால்—இப்படி ம்லேச்ச நீதர்களான த்விஜாதிகள்—அதாவது பிராம்மண க்ஷத்திரிய வைச்யர்கள்—ம்லேச்சாதிகளால் பலாத்காரத்தாலே வேலேக்கரரனுக்கப்பட்டாலும் கோவத துர்மாம்ஸ பக்ஷண சண்டாளீ கமநாதி கொடிய பாபங்களே செய்விக்கப்பட்டாலும் அம்மூன்று ஜாதிக்காரர்களுக்கும் பொதுவாக, ஒரு மாஸம் வரையில் பிராஜாபத்யமும் ஒருவருஷம் வரையில் ஒரு பராகமும் ஒரு சாந்திராயணமும் ப்ராயச்சித்தமென்று சொல்லப்பட்டது. இங்கு த்விஜாதிகளுக்குள் ப்ராயச்சித்த தாரதம்யமில்லே என்பதுதான் விசேஷம். இப்படி த்ரைவர்ணிக ப்ராயச்சித்தத்தை முடித்து மேல்,

'ஸம்வத்ஸரோஷித ஶூத்ரோ மாஸாயநம் பாவகம் பிபேத் ।
மாஸமாத்ரோஷித ஶூத்ர: க்ருச்ச்ரபாதேந ஶுத்த்யதி ॥'

என்கிற—20-வது ஸ்லோகத்தில், சூத்திரனை தனியாகவெடுத்து கீழ்சொன்ன கோவதாதி பாபங்களோடு - ஒரு மாஸம் ம்லேச்ச கிருகத்தில் வஸித்தவனுக்கு கால், பிராஜாபத்யமென்றும் ஒரு வருஷம் வஸித்தவனுக்கு அரை மாஸம் பாவகமாஸமென்றும் பிராயச்சித்தத்தைச் சொல்லி, மேல் பிராம்மணர்களுக்கு ஒரு வருஷம் வரையில் ப்ராயச்சித்தமுண்டானல் அவர்களில் காலிலொன்று பிராயச்சித்தமுடைய சூத்திரனுக்கு நாலு வருஷம் வரையில் பிராயச்சித்தம் சொல்லலாமென்கிற ந்யாத்தைக் கொண்டு—

'ஊர்த்வம் ஸம்வத்ஸராத் கல்ப்யம் ப்ராயஶ்சித்தம் த்விஜோத்தமை:
ஸம்வத்ஸரைஶ்சதுர்பிஸ்து தத்பாவமதிகச்சதி
வாஸேந விக்ருதேதஸ்ய ப்ராயஶ்சித்தே துர்யாம்ஶ ந:'

என்கிற அடுத்த ஒன்னரை ச்லோகங்களால் முன் சொன்னபடி சூத்திரன் மிலேச்சாவாஸத்தில் நாலுவருஷமிருந்தால் முன் ஒரு வருஷத்திற்கு அவனுக்குச் சொன்ன பிராயச்சித்தத்தை நாலால் பெருக்கி பிராம்மணர்கள் பிராயச்சித்தத்தை கல்பிக்கவேண்டுமென்றும், அதற்குமேற்பட்டால் அவன் ம்லேச்ச சாதியாயே போய்விடுகிறுனென்றும், அதற்குமேல் பிராம்மணர்களில் காலிலொன்றுகச் சொன்ன ப்ராயச்சித்தஹ்ராஸமும் அதாவது குறைவும் அவனுக்கு இல்லை என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இங்கு வாஜபேயம் ஸ்வாமி சொல்வதைக் கொஞ்சம் கவனிப்போம். இந்த ஸ்மிருதியின் ஆரம்பத்திலேயே, 'ப்ராஹ்மணா: க்ஷத்ரியா வைஶ்யா ஶூத்ரா யே சாந்யவாஸிந:' என்று நாலு வர்ணத்தாருக்கும் பிராயச்சித்தம் கேழ்க்கப்பட்டிருக்கிறது. 'க்ஷத்ரியம் யேந ஸம்வீத மேகாஹம் வாஸி தகஷிதம் தேஷாம் நீசைந விப்ராண' என்றாரம்பித்து ஏழு எட்டு ஒன்பதாவது ஸ்லோகங்களால் வர்ண க்ரமமாக பிராயச்சித்தமும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதில் இந்த ஸ்வாமி க்ஷத்ரியாதி மூன்று வர்ணத்தாருக்கும் பிராயச்சித்தம் சொல்லும் கிழுதாஹரித்த—'வாராகஸேகே க்ஷத்ரஸ்ய' என்கிற ஸ்லோகத்தைக் காட்டாமலே மேல், 'ஸஞ்ஸாராதி ச விப்ராணாம்' என்கிற ஸ்லோகங்களை யுதாஹரித்தார்.

(இன்னும் வரும்)

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ ஸ்ரீமதே வகுளாபரணாய ஶடகோபாய நம: ॥

நம்மாழ்வாரின் வைபவமும் திருவாய்மொழியின் பெருமையும்.

இந்த ஆழ்வார் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ப்ரவர்த்தகர்களான ஆசார்யர்களுக்குள் தலைமைப் பெற்றவரானபடியால் ப்ரபன்ன ஜனஸந்தான கூடஸ்தர் என்று ஸ்ரீஆளவந்தார் முதலிய ஆசார்யர்களினுல் மிகவும் கொண்டாடப்பட்டவராவார். இவர் மூலமாகவே இந்த ஸ்ரீவிசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தம் இவ்வுலகத்தில் பரவியுள்ளது. எப்படி என்னில்:— கலியுகாரம்பத்தில் இவ்வாழ்வாராலும், மற்றும் பல ஆழ்வார்களினுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளினுலும் ஸம்யக் ப்ரவசனம் செய்யப்பட்டிருந்த ஸ்ரீவிசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்திற்கு காலக்ரமேண லோபம் எற்பட்டுவிட்டது. இவருக்கு வெகுகாலம் பின் அவதரித்த ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் ஆராவமுதன் விஷயமான பத்துப் பாட்டுக்கள் அடங்கிய ஒரு திருவாய்மொழியைக்கேட்டு, அந்தத் திருவாய்மொழி ஆயிரம் பாட்டுக்களை அதிகரிப்பதில் த்வரையை யுடையவராய், மிகவும் ச்ரமப்பட்டு கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு பதினெரு பாட்டுக்களையும் உபதேசிக்கப்பெற்று, அதைக்கொண்டு ஆழ்வாரைப் பலதரம் ஸ்தோத்திரம் செய்ய, அத்தால் த்ருப்தியடைந்த ஆழ்வாரும் பகவானுடைய நியமனத்தால் நித்யவிபூதியிலிருந்து மறுபடியும் இந்த லோகத்தில் பூர்வம் தாம் பரிக்ரஹித்த நம்மாழ்வாருடைய ரூபத்தோடு ஆவிர்ப்பவித்தருளி, ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளுக்கு யோகதசையில் ப்ரத்யக்ஷமாய் நின்று ஸகலார்த்தங்களையும் உபதேசித்தருளினர் என்பது ஸ்ரீஸ்தோத்திர பாஷ்ய குருபரம்பராஸாராதி க்ரந்தங்களில் பரக்க நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி இவர் மற்ற ஆழ்வார்களைப்போல கேவலம் க்ரந்த முகமாகமட்டும் உபகாரம் செய்யாமல் ஆசார்ய பரம்பரையில் அந்தர்கதராய், இந்த ஸம்ப்ரதாயத்தை ப்ரவசனம் செய்தவராகையினுலே இவருக்கு மற்ற ஆழ்வார்களைக்காட்டிலும் விசேஷ மஹிமை ஏற்பட்டது.

அவதாரக்ரமம்.

இவருடைய அவதார க்ரமத்தைப்பற்றி விமர்சிக்கப் புகுந்தால் நித்ய ஸூரிகளில் ஒருவர் பகவானுல் அனுப்ரவேசிக்கப்பட்டு இந்த நம்மாழ்வாராய் அவதரித்தார் என்று திருக்குருகூர் ஸ்தலபுராணம், திருக்குறுங்குடி ஸ்தல

புராணம் முதலியவைகளிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதை அனுஸரித்த ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளில் அபிநவமாக ஒரு தசாவதாரம் பகவான் தானே பண்ணினான் என்று அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. சில ப்ரமாணங்களில் இவர் விஷ்வக்ஸேனர் ரூபமாகக் காரிமார் என்னும் ஒருவருக்கு திருக்குமாரராகப் பகவான் தானே இந்தக் கலியுகத்தின் ஆரம்பத்தில், அதாவது கலி 43-வது நாள் வைகாசி மாதத்தில் ஒரு பௌர்ணமியில், விசாக நக்ஷத்திரத்தில் வெள்ளிக்கிழமையில் கடக லக்னத்தில் அவதரித்ததாக நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியே சில ப்ரமாணங்களிலும் 'கலியுகத்தில் பகவான் சில நித்ய ஸூரிகளை அவதரிக்கச்செய்து அவர்களுக்குள் தான் அநுப்ரவேசித்து நின்று தனக்கு விசேஷமான கார்யங்களைச் செய்தருளுகிறான்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆக இப்படிகளில் எப்படியிருப்பினும் இவர் நித்ய ஸூரியின் அவதாரம் என்றும், பகவானுடைய ஸாக்ஷாத் அனுப்ரவேசம் பெற்றவர் என்பதும் ஸ்பஷ்டமாய் நிர்விவாதமாய் ஏற்பட்ட விஷயம். இது இப்படி இருக்க, இவர் சில இடங்களில் 'மாறி மாறிப்பல பிறப்பும் பிறந்து' என்றிவைமுதலிய இடங்களில் தம்மை ஸம்ஸாரியாக அருளிச்செய்திருப்பதும் ஸம்ஸாரியாகிய நாம் அப்படி அனுஸந்திக்கவேண்டும் என்பதை நமக்குக் கற்றுக்கொடுத்தபடி என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வர்த்தம் திருவாய்மொழியின் வ்யாக்யானமாக ஸ்ரீபரகால ஸ்வாமி அருளிச்செய்திருக்கும் 18000 படி என்னும் வ்யாக்யானத்தில் முதல் பாட்டின் கடைசியில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையில் 'ஸாதுக்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக' என்றருளிச் செய்திருக்கும் இடத்தில் 'ஸாதுக்கள்' என்னும் பதத்தினால் விவக்ஷிக்கப்படும் அதிகாரியின் லக்ஷணத்தை நிரூபிக்கும் ப்ரகரணத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீகீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியையும், ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகனுடைய ஸ்ரீமத் தாத்பர்ய சந்திரிகா ஸ்ரீஸூக்தியையும் பராமர்சிக்கும் பொழுது அவர்கள் திருவுள்ளத்தில் கொண்டது இந்த ஆழ்வார் தாம் ஸாது ஶப்தத்திற்கு முக்ய வ்ருத்யா ப்ரதிபாத்யர் என்பது ஸ்பஷ்டமாய் ஏற்படும். இப்ரபந்தத்திற்கு ஸ்ரீபாஷ்யகாரரால் நியமிக்கப்பட்டு, ஆழ்வாரின் க்ருபைக்கு பூர்ணபாத்திரரான திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானால் அருளிச்செய்யப்பட்ட 6000-படி க்ரந்தத்திற்கு வ்யாக்யானமான 24000-படியிலும் ரிஷிகள் அல்லாதவர்களுக்கு பரமாத்மாவை உள்ளபடியே ஸாக்ஷாத்கரிக்கை யுக்தமாகுமோ என்று ஆக்ஷேபித்துக்கொண்டு இவர் மனுஷ்ய வம்சத்தில் பிறந்தாரேயாகிலும் ஜனனக்ஷணம் துடங்கி மனுஷ்ய தர்மங்களான ஆஹார நித்ராதிகள் ஒன்றுமின்றிக்கே 'உண்ணும் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு

மெல்லாம் கண்ணன்' என்கிறபடியே பகவத் குணானுபவைகதாரக போஷக போக்யராய்க்கொண்டு மஹர்ஷிகளைக்காட்டிலும் அதிசயிதவைபவராகையினால் இவர் பரமாத்மாவை உள்ளபடியே ஸாக்ஷாத்கரித்தருளினார் என்பது யுக்ததமமாகும் என்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்திலும் ப்ரபாவ வ்யவஸ்தாதிகாரத்தில் விதுராதிகளில் காட்டிலும் அதிசயித ப்ரபாவரான ஆழ்வார்கள் என்று பொதுவாக இவருடைய ஏற்றம் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீபாதுகாஸஹஸ்ரத்தில் ஸமாக்யா பத்ததி, நாத பத்ததி முதலிய பத்ததிகளில் விஸ்தாரமாக இவருடைய ப்ரபாவம் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப் பல படியாலும் நித்ய ஸூரியின் அவதாரம் என்பது நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டிருக்கச் சிலர் இவரை நித்ய ஸம்ஸாரி என்று நிரூபித்திருப்பதும் பகவானுடைய க்ருபையின் ஆதிக்யத்தை லோகத்தாருக்குக் காண்பிப்பதற்காக, அதாவது பகவானுடைய க்ருபை உண்டாயிற்றேயாகில் எவ்வளவு நீசனாயிருந்தபோதிலும் மிகவும் உயர்ந்த பதவியைப் பெறக்கூடும் என்பதை லோகத்தாருக்குக் காட்டினபடி. இவருக்கு பகவானுடைய விசேஷ கடாக்ஷம் உண்டானதை இவர்தாமே இப்ரபந்தத்தின் ஆரம்பத்தில் 'மயர்வற மதிநல மருளினன்' என்றும், இவருடைய ப்ரதம ப்ரபந்தமாகிய திருவிருத்தத்தில்,

(1) 'பெருங்கேழலார் தம் பெருங்கண் மலர்ப் புண்டரீகம் நம்மேல்
ஒருங்கே பிறழவைத்தார் இவ்வகாலம் ஒருவர் நம்போல்
வருங் கேழ்பலருளரே, தொல்லை வாழியம் சூழ்பிறப்பும்
மருங்கே வரப்பெறுமே, சொல்லு வாழி மடநெஞ்சமே'

என்றும் அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

மேலும் பெரியோர்கள் 'இவ்வாழ்வார் க்ருஷ்ணனிடத்தில் உண்டாகிய தாஹமே (ஆசையின் மிகுதியே) ஒருவடிவு எடுத்துக்கொண்டு வந்தவர்' என்றனுஸந்தித்தார்கள். பக்தியின் மிகுதி என்னாமல் தாஹத்தின் மிகுதி என்றதால் ஆழ்வாருக்குப் பகவானிடத்தில் உண்டான த்வராதிசயமும், குணாகுண நிரூபணம் இல்லாமல் அத்தலையில் ஸம்பந்தமுள்ளதேதாவது ஒன்று இவருடைய ப்ரீதிக்கு அமையும் என்கிற ப்ரீத்யதிசயமும் த்யோதிதமாயிற்று. அப்படியே 'கடியன் கொடியன் நெடியமாலுலகங்கொண்ட அடியன் அறிவருமேனி மாயத்தன் ஆகிலும் கொடியவென் நெஞ்சமவனென்றே கிடக்கு மல்லேல் துடிகொளிடை மடத்தோழீ அன்னை என்செய்யுமே' என்

1. திருவிருத்தம் 45.

றிவர்தாமே அருளிச்செய்திருப்பது ஸ்ரீருக்மணி பிராட்டி கண்ணனைக் காமுறும்பொழுது 'ஶ்ருத்வா குணாந்' என்று பகவானுடைய குணங்களையும் அகுணங்களையும் கண்டு தன் மனம் அபஹரிக்கப்பட்டது என்று விண்ணப்பம் செய்தாப்போலே இருக்கிறது என்றறியத்தக்கது. உலகத்திலும் மிகவும் தாகித்தவன் அப்பொழுது கிடைத்த தண்ணீர் முதலியவைகளில் குணாகுண விபாகம் பண்ணாமல் பருகக்காணாநின்றோமிறே. ஆக இத்தால் இவர் அருளிச்செய்திருப்பதெல்லாம் பக்தியின் பரீவாஹமாகையாலும், பக்தி ஒன்றினால் மாத்திரமே பகவானை உள்ளபடியே அறியமுடியும் என்பது கீதாதிகளில் நிர்த்தாரணம் செய்யப்பட்டிருப்பதினாலும் இவர் பகவானை உள்ளபடியே அனுபவித்தார் என்பது ஸ்பஷ்டமாக ஏற்படுகிறது.

திருவாய்மொழியின் பெருமை.

இப்ரபந்தம் கேவலம் அர்த்தம், யஶஸ்ஸு முதலிய சில்வான ப்ரயோஜனத்திற்காக எழுதப்பட்டதொன்றல்ல. பகவத்க்ருபையினால் பகவானை உள்ளபடியே ஸாக்ஷாத்கரிக்க அந்த அனுபவத்தின் ஆநந்தம் உள்ளடங்காமல் வெளியில் பெருகிவந்த சொற்களாகையாலே செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே என்கிறபடியே கேட்பவர்களுக்குப் பரமாநந்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாயும், பகவானிடத்தில் பக்தியை வ்ருத்திசெய்யக் கூடியதாயும் இருப்பதினால் மிகவும் உபாதேயமாயிற்று. 'இங்குமங்கும் திருமாலன்றி இன்மை கண்டு அங்ஙனே வண்குருகூர்ச் சடகோபன் இங்ஙனே சொன்ன ஓராயிரத்திப்பத்தும் எங்ஙனே சொல்லினும் இன்பம் பயக்குமே' 7-9-11 என்றிவர்தாமே அருளிச் செய்திருக்கிறபடியினால் ஆழ்வாருக்கு உண்டாகிய அந்தப் பராகாஷ்டையான பாவபந்தமில்லாமல் நாம் அநுஸந்தித்தாலும் நமக்குப்பரமாநந்தத்தைஉண்டாக்குவதொன்றாகையாலும் இது விசேஷத்தை உடையது. மற்ற ரிஷிகளைப்போல் தாங்கள் அனுஷ்டிக்காத ஓர் ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தை உபதேசித்துப்போகாமல் தாம் அனுஷ்டித்த ப்ரபத்தியையே க்ரந்தமுகேன நமக்கு உபதேசித்திருப்பதினால் இதற்கு அந்த ரிஷிகளின் ஸூக்திகளைக் காட்டிலும் உத்கர்ஷம் தெரிவிக்கப்படுகிறது. வேதாந்தார்த்தங்களை மிகவும் விசதமாக ப்ரதிபாதிப்பதினாலும் இதற்கு ஒரு விசேஷவைபவம் உண்டு. இதுமேலே தனியாக நிரூபிக்கப்படுகிறது. ஸாக்ஷாத் ச்ரிய:பதியான ஸ்ரீரங்கநாதனால் உபயவேதாந்தாசார்யர் என்று திருநாமமிட்டுக் கௌரவப்படுத்தப்பட்ட ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகனும் "செய்ய தமிழ்மாலைகள் நாம் தெளியவோதித் தெளியாத மறைநிலங்கள் தெளிகின்றோமே' என்று அருளிச்செய்திருப்பது இங்கு அநுஸந்தேயம்.

இப்படி இதன் பெருமை கேவலம் கட்டுப்பாட்டினால் ஒரு ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் மாத்திரத்தினால் அப்யுபகமம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்பதில்லை. இத்திருவாய்மொழியின் ப்ரபாவத்தை 'பாலேய் தமிழர் இசைகாரர் பத்தர் பரவு மாயிரம்' 1-5-11 என்கிறபடியே மற்றவர்களும் விசேஷமாகக் கொண்டாடியிருக்கிறார்கள். எங்ஙனே என்னில்:— ஆழ்வாருடைய அவதார ஸமாபனத்திற்குப்பிறகு அவருடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை ஏறியருளப் பண்ணி, அதற்கு உத்ஸவாதிகளை நடத்திவரும்பொழுது இவருக்கு 'வேதம் தமிழ் செய்தான்' என்கிற பிருது முதலியவைகள் சொல்லுவது தகாது என்று அந்தக்காலத்தில் இருந்த சங்கப்புலவர்கள் ஆக்ஷேபிக்க, அப்பொழுது பகவந்நியமனத்தினால் இவருடைய ஸ்ரீஸூக்தியில் 'கண்ணன் கழலிணை' என்னும் ஒருபாட்டை ஒரு ஏட்டில் எழுதி சங்கத்திற்கு அனுப்ப, தெய்வீகம் பெற்ற சங்கப்பலகையும் ஆழ்வாரின் ஸ்ரீஸூக்தியின் மஹிமையை உள்ளபடியே அறிந்ததொன்றாகையினாலே மற்ற எல்லாவற்றையும் கீழே தள்ளிவிட்டு இதை மாத்திரம் தரித்துக்கொண்டு நின்றது. புலவர்களும் தங்களுடைய தெரியாத்தன்மைக்கு வருந்தி ஆழ்வார் விஷயமாக

'சேமம் குருகையோ செய்ய திருப்பாற்கடலோ,
நாமம் பராங்குசமோ நாரணமோ — தாமம்
துளவமோ வகுளமோ தோளிரண்டோ நான்கு
முளவோ பெருமானுனக்கு'

என்றும்,

'ஈயாடுவதோ கருடற்கெதிரே யிரவிக்கெதிர் மின்மினியாடுவதோ,
நாயாடுவதோ உறுமிப் புலிமுன் நரிகேசரிமுன் நடையாடுவதோ,
பேயாடுவதோ வழகூர்வசிமுன் பெருமான் வகுளாபரணன் னருள்கூர்ந்
தோவாதுரையாயிரமாமறையின்னொருசொற்பொறுமோஉலகிற்கவியே'

என்றும் அபராதக்ஷாபணம் செய்துகொண்டார்கள் என்கிற வ்ருத்தாந்தத்தினால் தெரிவிக்கப்படுகிறது. மேலும் குறளாசிரியராகிய திருவள்ளுவரினாலும் 'குறுமுனிவன் முத்தமிழு மென்குறளு நங்கைச் சிறுமுனிவன் வாய்மொழியின் சேய்' என்கிறபாட்டில் அகஸ்த்ய மஹரிஷியினால் செய்யப்பட்ட தமிழ்ப்பாஷையின் வ்யாகரணத்திற்கும் தன்னுடைய குறளுக்கும் இத்திருவாய்மொழியே மூலக்ரந்தம் என்பது வெளியிடப்பட்டது. ஔவையும்,

'ஐம்பொருளுநாற்பொருளு முப்பொருளிற் பெய்தமைந்த
செம்பொருளை யெம்மறைக்கும் சேட்பொருளைத் தண்குருகூர்ச்

சேய் மொழியதென்பர் சிலரியா னிவ்வுலகின்
தாய்மொழியதென்பேன் றகைந்து '

என்கிற பாட்டினால் அர்த்த பஞ்சகம் முதலிய அர்த்தங்களை ப்ரதிபாதிக்கும் இத்திருவாய் மொழியைச் சிலர் தனித்தொரு த்ரமிடவேதம் என்பார்கள். அதை நான் ஒப்புக்கொள்ளாமல் இதுஸர்வலோக ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவான பகவானால் ஆதிகாலத்தில் ப்ரும்மாவுக்குஉபதேசித்த வேதமென்றே சொல்லுவேன் என்று இதின் நித்யத்வத்தை வெளியிட்டாள். இடைக்காடரினாலும்,

' சேய்மெழிரயோ தாய்மொழியோ செப்பில்இரண்டுமொன் றவ்
வாய்மொழியை யாருமறையென்பர் — வாய்மொழி போ
லாய்மொழிகள் சாலவுளவெனினு மம்மொழியின்
சாய்மொழி என்பேன் தகைந்து '

என்கிறபாட்டில் இப்ரபந்தம் வேதமென்கிற விஷயத்தில் ஒரு விவாதம் இல்லை என்பதும், இரண்டுவிதமான (ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிட ரூபங்களான) வேதங்கள் ஒன்றேயென்பதும், சிறந்த க்ரந்தங்கள் என்று சொல்லக்கூடியவை பல இருந்தாலும் அவைகள் எல்லாம் இக்ரந்தத்தின் சாயையை அனுஸரித்ததென்பதும் வெளியிடப்பட்டது. இப்ரபந்த கர்த்தாவாகிய ஆழ்வாருடைய ப்ரபாவாதிசயமும்,

' வாய்க்கும் குருகைத் திருவீதி எச்சிலைவாரியுண்ட
நாய்க்கும் பரமபதமளித்தாய் அந்த நாயோடிந்தப்
பேய்க்குமிடமளித்தாற் பழுதோ பெருமாள் மகுடம்
சாய்க்கும்படிக்குக் கவிசொல்லு ஞானத் தமிழ்க்கடலே '

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கம்பநாட்டாழ்வாராலும் இவ்வாழ்வாருடையவும், இப்ரபந்தத்தினுடையவும் ப்ரபாவம் விஸ்தாரமாக சடகோபரந்தாதி என்னும் க்ரந்தத்தில்,

' சாதிக்குமே பரதத்துவத்தைச் சமயத்திருக்கைச்
சேதிக்குமே யொன்று சிந்திக்குமே யதனைத் தெரிய
போதிக்குமே யெங்குமோங்கிப்பொது நிற்குமெய்யைப் பொய்யைச்
சோதிக்குமே உங்கள் வேதமெங்கோன்றமிழ்ச் சொல்லெனவே '

என்றும், ' வேதத்தின் முன்செல்க மெய்யுணர்ந்தோர் விரிஞ்சன் முதலோர் கோதற்ற ஞானக்கொழுந்தின் முன்செல்க குணங்கடந்த போதக்கடலெங்கடென் குருகூர்ப் புனிதன் கவியோர் பாதத்தின் முன் செல்லுமே தொல்லை மூலப் பரஞ்சுடரே ' என்றும் பலமுகமாக வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது.

திருவாய்மொழியின் நடையும்தமிழ் லக்ஷணங்களின் பூர்த்தியும்.

இப்ரபந்தம் ஸம்ஸ்க்ருத பதங்கள் கலசாமல் சுத்தமான தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது என்பது,

' சார்ந்த இருவல்வினைகளும் சரித்து மாயப்பற்றறுத்து
தீர்ந்து தன்பால்மனம் வைக்கத் திருத்தி வீடு திருத்துவான்
ஆர்ந்தஞானச்சுடராகி அகலம் கீழ்மேலளவிறந்து
நேர்ந்த உருவாய் அருவாகும் இவற்றினுயிராம் நெடுமாலே '

இத்யாதி பாசுரங்களினால் வ்யக்தமாக்கப்படுகிறது. இதில் தமிழ் ப்ரபந்தங்களுக்கு லக்ஷணமான நகர சிறப்பு, நிலவளம், முதலியவையும், ச்ருங்கார ரஸத்தின் ஸ்தாயியான தூதப்ரேஷணம், மடலூர்தல், வெறிவிலக்கு, பிரிவாற்றுமை, ஊடல் (ப்ரணயகலஹம்), தாய் இரங்கல், தோழி இரங்கல், தனி இரங்கல், கலவி உரைத்தல் முதலியவைகள் விஸ்தாரமாக அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இவை சில உதாஹரணங்களுடன் நிரூபிக்கப்படுகின்றன.

நகரச்சிறப்பு நிலவளம்.

' வானார் வண் கமுகும் மதுமல்லிகை கமழும்
தேனார் சோலைகள் சூழ் திருவல்ல வாழ் உறையும் '—5-9-1

என்றும்,

' பொன்திகழ் புன்னைமகிழ் புதுமாதவி மீதணவி
தென்றல் மணங்கமழும் திருவல்ல வாழ் நகருள் '—5-9-2

என்றும்,

' வளரிளம் பொழில் சூழ்மாலிருஞ்சோலை '—2-10-1

என்றும்,

' மறியொடு பிணை சேர்மாலிருஞ் சோலை '—2-10-6

என்றும்,

' அணி பொழில் சூழ் திருவாறன் விளை '—7-10-1.

என்றும்,

' கரும்பும் பெருஞ் செந்நெலும் வயல்சூழ் திருவாறன் விளை ' 7-10-1

என்றும்,

' ஊர்வளங்கிளர் சோலையும் கரும்பும் பெரும் செந்நெலும் சூழ்ந்து
ஏர்வளங்கிளர்தன்பணை குட்ட நாட்டுத் திருப்புலியூர் ' 8-9-4

என்றும்,

'மெல்லிலைச்செல்வ வண் கொடிப் புல்கவீங் கிளந்தாள் கமுகின்
மல்லிலை மடல் வாழையீன்கனி சூழ்ந்து மணம் கமழ்ந்து
புல்லிலைத் தெங்கினூடுகாலுலவும் தண் திருப்புலியூர்' 8-9-7

என்றும், இப்படிப்பல இடங்களில் பரக்க நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

தூதப்ரேஷணம்.

இது,

'அஞ்சிறைய மடநாராயளியத்தாய் நீயு நின்
அஞ்சிறைய சேவலுமாய் ஆவாவென்றெனக்கருளி
வெஞ்சிறை புள்ளுயர்த்தார்க்கு என் விடுதூதாய்ச் சென்றக்கால்
வன்சிறையில் அவன் வைக்கில் வைப்புண்டால் என் செய்யுமோ' 1-4-1

என்றும்,

'பொன்னுலகாளீரோ புவனிமுழு தாளீரோ
நன்னல புள்ளினங்காள் வினையாட்டியேன் நானிரந்தேன்
முன்னுலகங்களெல்லாம் படைத்த முகில் வண்ணன் கண்ணன்
என்னலங்கொண்டபிரான் தனக்கென் நிலைமை யுரைத்தே' 6-8-8

என்றும்,

'எங்கானலகங் கழிவாய் இரைதேர்ந்திங் கினிதமரும்
செங்கால்மட நாராய் திருமூழிக்களத்துறையும கொங்கார் பூந்துழாய்முடி
எங்குடக்கூத்தர்க்கு என்தூதாய்
நுங்கால்கள் என்தலைமேல் கெழுமீரோ நுமரோடே' 9-7-1'

என்றும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது

மடலூருதல்.

'நாணும் நிறையும் கவர்ந்து என்னை நன்னெஞ்சம் கூவிக்கொண்டு
சேணுயர்வானத்திருக்கும் தேவப்பிரான் தன்னை
186740
ஆணை என் தோழீ! உலகு தோறு அலர்தூற்றி ஆம்
கோணைகள் செய்து குதிரியாய் மடலூர்துமே' என்றும், 5-3-9;

'யாம்மடலூர்தும் எம் ஆழியங்கைப் பிரானுடை
தூமடல் தண்ணந்துழாய் மலர்கொண்டு சூடுவோம்
யாம் மடமின்றி தெருவுதோறு அயல் தையலார்
நாமடங்காப்பழி தூற்றிநாடும் இரைக்கவே' 5-3-10.

என்றும் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

பாரத தேசிய கீர்த்தனைகள்.

தேசிக ஊக்கத்தையும், அபிமானத்தையும், பகவத்பக்தி ஆசார்ய பக்தியை உண்டாக்கக்கூடிய இனிமையான தமிழ் கீர்த்தனங்களடங்கிய இந்த புஸ்தகம் பெரிய வைதிக ஸந்ததியில் பிறந்த கோடக நல்லூர் எஸ். ரங்கம்மாள் என்னும் ஒரு வைஷ்ணவப் பெண்மணியால் இயற்றப்பட்டது. முதல் பாகத்தில் தேசத்தின் நன்மைக்குப் பாடுபடும் பெரியோர்களைப்பற்றியும் இரண்டாவது பாகத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவத் திருப்பதிகளில் அர்ச்சாவதாரமாய் எழுந்தருளியிருக்கும் பகவான், நமது ஆழ்வார்கள், ஆசார்யர்கள், இவர்களைப்பற்றி கீர்த்தனங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நமது தேசத்திய ப்ராசீன ஸங்கீத வித்வான்களின் பாட்டுக்களை அனுஸரித்து மெட்டுக்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன, ஆண் பெண் யாவரும் பாடக்கூடியவை. இதின் விலை அணா 6. இந்தப் பெண்மணி இந்த புஸ்தகத்தின் விற்பனையால் கிடைக்கும் கிரயத்தின் கால்பாகத்தை திலகர் ஸ்வராஜ்ய நிதிக்குக் கொடுப்பதாக வாக்களித்திருக்கிறாள். இப்புஸ்தகம் மதராஸ், புரசைவாக்கம், டாணாத்தெருவு, 64-நெம்பர் வீட்டில் கிடைக்கும்,

கா.

ஜ்ஞாந வைராக்ய கீர்த்தனங்களும்
ஸ்ரீகண்ணபிரான் பால சேஷ்டித கீர்த்தனங்களும்.

இது ஸ்ரீ ஆராவமுதன், கோமளவல்லித்தாயார், ஸ்ரீரங்கநாதன் விஷயமாய் திருக்குடந்தை சேஷி அம்மாளால் இயற்றப்பட்டு, பருத்திப்பட்டு லக்ஷ்மி அம்மாளால் பிரசுரம் செய்யப்பட்ட கீர்த்தனங்கள் அடங்கிய புஸ்தகம். கீர்த்தனங்களை அநுஸந்திக்கிறவர்களுக்கு பக்தியையும் வைராக்யத்தையும் உண்டாக்கும். இது இந்த தேசத்துப் பெண்மணிகளுக்கு மிகவும் உபயோகமானது. இதன் விலை அணா 10. இதின் விற்பனையால் கிடைக்கும் லாபத்தை ஸ்ரீ உப்பிலி அப்பன் ஸந்நிதி கைங்கர்யத்துக்கு உபயோகப்படுத்துவதாக உத்தேசித்திருப்பதால், இதை வாங்குவோர் உப்பிலியப்பனுக்கு கைங்கர்யம் செய்பவர்களாக ஆவார்கள். வேண்டுவோர், கும்பகோணம், அய்யங்கார் தெரு, 54-நெம்பர் வீட்டில் கோமளத்தம்மாளிடம் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

கா.

காந்தி சரித்திரக் கும்மி.

இந்த புஸ்தகம் தேச பக்தியை இந்திய ஸஹோதரிகளுக்கு உண்டுபண்ண வேண்டுமென்று கருதி மஹாத்மா காந்தி அவர்களின் சரித்திரத்தை பாடல்கள் ரூபமாக ஸ்ரீவைஷ்ணவ குலத்தில் பிறந்த கோடக நல்லூர் ஸ்ரீமதி எஸ். ரங்கம்மாளால் இயற்றப்பட்டுள்ளது. சுதேசமித்ரன் பத்ராதிபர் இதற்கு முகவுரை எழுதியிருக்கிறார். இதன் விலை அணா 4. வேண்டுவோர் புரசைவாக்கம், டாணாத்தெருவில் 64-நெம்பர் க்ருஹத்தில் ஸ்ரீமதி ரங்கம்மாளுக்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்,

கா.

Ready for Sale.

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கக்கூடிய புஸ்தகங்கள்.

1. வேதாந்த தீபிகை பழய ஸஞ்சிகைகள் வாலியூம் 1-க்கு - 12 ஸஞ்சிகைகளுக்கு.	3	0	0
பைண்டு வாலியூம்.	3	8	0
2. ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்கரஹம்—ஸ்ரீ. உ.ப. இஞ்ஜிமேடு ரெங்கநாதா சாரியருடைய வ்யாக்யாநத்துடன்.	0	4	0
3. ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத தத்வம்.	0	3	0
4. ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம். ஸ்ரீ. உ.ப. பண்டிதபூஷணம் வித்வான் சேட்டலூர் நரஸிம்மாசாரியர் வ்யாக்யானத்துடன்	6	8	0
5. ஸ்ரீ ரஹஸ்யத்ரயஸார ஸங்க்ரஹம்.	0	8	0
6. ஜகநந்தினி—ஸ்ரீ. உ. ப. தி. சி. ரங்காசார்யரால் செய்யப்பட்டது.	1	0	0
7. மும்மணிக்கோவை—ஸ்ரீ. உ. ப. பண்டிதபூஷணம் வித்வான் சேட்டலூர் நரஸிம்மாசார்யர் வ்யாக்யானத்துடன்	0	8	0
8. கற்புநிலை (பாதிவ்ரத்யம்) ஸ்ரீ. உ.ப. வித்யாநிதி க்ருஷ்ணமாசார்யரால் செய்யப்பட்டது.	0	2	0
9. விவாஹரஹஸ்யம்—ஸ்ரீ. உ.ப. வித்யாநிதி க்ருஷ்ணமா சாரியாரால் செய்யப்பட்டது.	0	4	0
[ஸம்ஸ்க்ருத புஸ்தகங்கள் தேவநாகர எழுத்தில்.]			
10. ந்யாய பரிசுத்தி.	3	0	0
11. கத்யத்ரயம், ஸ்ரீ தேசிகன் பாஷ்யத்துடன்.	1	0	0

இவைகளை கீழ் குறிக்கப்பட்டுள்ள விலாஸத்துக்கு எழுதிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

The Secretary,
Sri Vaishnava Siddhanta Sabha,
2/11, Adiappa Mudaly Street, Purasawalkam,
Vepery Post, (MADRAS. N. C.)

Published by the Secretary, Sri Vaishnava Siddhanta Sabha,
Purasawalkam, Madras.